

Α.Ο.Α.Ο.

ΤΙΜΑΤΑΙ Δ. 15

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ Δ. 15

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 4 Ιουνίου 1906

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 130—27

ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΝ

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ

(Διήγημα 'Ισπανικόν)

Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ὁ Γεώργιος Ράμις ἠσθάνθη φόβον. Φόβον ἀνεξήγητον, ὁ ὁποῖος ἐκυρίευσεν ὅλας τοὺς δυνάμεις καὶ κατέστησε περιττὴν πᾶσαν δικαιολογίαν τῶν ἀνησυχιῶν του, διὰ τὰς ὁποίας τίποτε τὸ ἰδιόζων δὲν ὑπῆρχεν.

— Μήπως— ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ νεανίας— ἔγασα τὸ θάρος μου καθ' ἕν τρόπον θὰ τὸ ἔχανε καμμία νευρική γυναικοῦλα, ἡ ὁποία διαβλέπει φανταστικούς κινδύνους; ... Ἡ μήπως θὰ γίνω θύμα παροδικῆς τινος ἀδυναμίας, ἡ ὁποία ἐρχεται εἰς ἀντίρραξιν μετὰ τὸ ψυχρὸν σύνθετος αἱμᾶ μου; ...

Καὶ ἐνῶ τὸ τραῖνον διέτρεχε τὴν Καστιλιανὴν πεδιάδα, τὸ θαμνὸν φῶς τοῦ βαγονίου διέγραφε τὰς ἐλαφρὰς σκιάς ἐπὶ τῆς ὄψεως τοῦ παραδόξου συντρόφου, ὅστις συνεταξείδευε μετὰ τὸν Ράμις εἰς βαγόνι πρώτης θέσεως.

Ἦτο πολὺ ὑψηλὸς, ὀστεώδης ὁ ἀνθρωπος αὐτός, μετὰ μύτην ἀετώδη, μετὰ μαῦρα μαλλιά καὶ μετὰ μάτια γοητευτικά, ἐλευστικά, μυστηριώδους διαπεραστικά, μετὰ παραγαυθίδας μεγάλας, κομψότατος ἐν συνόλῳ μετὰ σταγυρῶν ἐπαυφῶρι, μετὰ ὑποδήματα λουστρίνια, μετὰ γκέτες ἐπίσης σταγυροῦ χρώματος, ὅπως καὶ τὸ καπέλλο, προσκλινὲς πρὸς τὸ ἔτερον αὐτί. Ὁ κόσμος, ὁ ὁποῖος ἦλθεν εἰς τὸν σταθμὸν, διὰ τὴν ἀπογαιρέτην τὸν νέον ἱμπρεζάριον, τὸν Ράμις, εὐχόμενος ἐπιτυχίαν, εἶχεν ἰδῆ τὸν περιεργὸν αὐτὸν τύπον.

Ὁ Γεώργιος Ράμις, κατεστρωμένον σχεδὸν οἰκονομικῶς, εἶχε φέρῃ εἰς τὴν Μαδρίτην ἰαπωνικὸν θίασον μεγάλης φήμης, ὅστις ἐκέρδιεν εἰς ὀλίγας ἐσπέρας μεγάλα γοητευτικά ποσὰ καὶ παρασυροῦσιν ἀπὸ τῆς ἐπιτυχίας εἶχε σκεφθῆναι τὴν φέρῃ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τὰς ἐξοχότητας τῆς σκηνης, βέβαιος ὅτι θὰ ἐπλούτιζε ταχέως μετὰ τὴν ἰκανότητά του καὶ τὴν πεπονησιν τοῦ Μαδριτικῶν κοινῶν εἰς αὐτόν. Οἱ φίλοι του συνεζήτουν μεγαλοφῶνας καὶ ζωηρῶς τὰ τοῦ σχεδίου του εἰς τὸν σταθμὸν. Καὶ βεβαίως τὰ ὁ ξένος ἐκεῖνος καθ' ἕν στιγμήν περιεπάτει εἰς τὸ λιθόστρωτον τοῦ σταθμοῦ ἀναμένων τὸ τραῖνον, θὰ ἤκουσε νὰ ἴνεται λόγος περὶ τοῦ Ράμις, τῶν σχεδίων καὶ τοῦ ταξιδίου του. Καὶ ὡς ἔμπειρος τοῦ κόσμου, συνεπέριε φυσικὰ ὅτι τὸ βαλάντιον ἐνδὸς ἱμπρεζαρίου δὲν εἶνε ἄδειο τὴν προτεραίαν τῆς συνάψεως συμβολαίων μετὰ ξένους ἰθσοποιούς. Καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ποῦ ὁ Γεώργιος Ράμις ἦτο ἔτοιμος νὰ κλείσῃ τὴν θυρίδα τοῦ βαγονίου του, ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ξένος ἐπῆρθε μετὰ ἐπιτηδειότητα πύθηνον εἰς τὸ βαγόνι καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ αὐτὸ διαμέρισμα καὶ ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ ἐξεζητημένη ἐπιτήδευσίς καὶ οἱ περιποιητικοὶ τρόποι αὐτοῦ ἐξήγειραν ἐπὶ μᾶλλον τὰς ὑπονοίας τοῦ συνεταξιδιώτου του.

Εἶπε περᾶση μισὴ ὥρα περίπου ἀπὸ τοῦ συνεταξιδεύοντος καὶ ἦδη ὁ ξένος τοῦ εἶχε προσφέρει πούρα, κονιάκ, ἐφημερίδα, περιποιητικώτατος, ἐρωτῶν πάντοτε ἂν τὸν βλέπῃ τοῦτο, ἂν ἐπιτρέπῃ ἐκεῖνο... Καὶ ὁ Γεώργιος ἔχων ἄκων ἐδέχθη τὰ προσφερόμενα μετὰ φορτικῶν παρακλήσεων, ἐκάμπνε δὲ διαρκῶς πούρα τῆς Ἀθῆνας ἀποφασίσας τέλος νὰ ἀνεβῆ τὴν φλυαρίαν τοῦ ἀγνώστου συντρόφου του, παρατηρῶν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς.

Ὁμιλῶν τὴν ἰσπανικὴν ἀνάμικτον μετὰ γραφικὰς ζενικάς φράσεις, ἐκεῖνος ὁ ἀνθρωπος μετὰ σταγυρῆ ἐπαυφῶρι, μετὰ ἐπιβλητικὰ μάτια τὰ προσηλωμένα εἰς τὸν συνομιλητὴν του ἐξηκολούθει ὁ μυστηριώδης αὐτὸς συνεταξιδιώτης τὴν ὁμιλίαν του.

Ἐλεγεν ὅτι ἦτο ἰσπανικῆς καταγωγῆς, διατί νὰ τὸ ἀρνηθῆ; Μολοντί ὑπήκοος Ἀμερικανός,

εἶχε γεννηθῆ εἰς μίαν γωνίαν τῆς Γαλιτίας· μικρὸς δὲ ἀκόμη ἐπῆγεν εἰς τὴν Πορτογαλίαν, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐνδὸς πλουσίου ἱατροῦ κλινικοῦ, ὅστις ἐμελέτα ταξιδεύων καὶ ἐπισκεπτόμενος τὰ διάφορα νοσοκομεία τῆς Εὐρώπης, ἔγινε δὲ ἐσωτερικὸς ἱατρός τῆς Σαλπεντιέρης τῶν Παρισίων. Φθάσας εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς διηγήσεώς του ἀνεμνήσθη τὴν ζωὴν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, καθ' ἃς ἦτο πολὺ ἀπασχολημένος καὶ ἐξ ἑπιπεριωρισμένου, διαρκῶς ἐργαζόμενος καὶ καταγιγόμενος, τὸν

διεγείρων περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ράμις ἄκοντος—εἶδα τόσα περίεργα πράγματα σχετικὰ μετὰ τὰ φαινόμενα τῆς ψυχῆς ὅστε δὲν θὰ ἐτελείωνα ποτὲ διηγούμενος αὐτά. Τί περίεργος τύπος ἀσθενῶν μελαγχολικῶν, ἀπαισίων, ἀποκρουστικῶν!

Καὶ ἐξηκολούθει δίδων λεπτομερείας περὶ τῶν μαρτυριῶν, τὰ ὅποια ὑφίσταντο οἱ ἀπυχεῖς οὗτοι ὑπὸ τὴν τυραννικὴν προστασίαν τῆς ἐπιστήμης.

Ἀποκαμῶν τέλος ἐκ τῆς ζωῆς ταύτης εἰς ἡλικίαν εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀμερι-

κὴν κατέβη καὶ νὰ βγάλλῃ ἐκείθεν αὐτὸ... διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

✱

Τὸ τραῖνον ἐξηκολούθει τὴν πορείαν τοῦ μέγρι βαθείας νυκτός· ὁ μυστηριώδης ξένος, ὁ τὸσον ὁμιλητικὸς ἐξηκολούθει νὰ καπνίζῃ μετὰ τὸ βλέμμα διαρκῶς προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ὀλιγολόγου συντρόφου του· πορηκολούθει καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις του, ἐξήταζε καὶ τὰ παραμικρότερα σημεῖα τῆς φυσιογνωμίας, τὸν ἔκανε νὰ στενοχωρηθῆται ἐκ τῆς ἐπιμόνου ταύτης σιωπῆς ἐρεῦνης καὶ ἐξετάσεως.

Καὶ ὁ Γεώργιος Ράμις, ὁ τὸσον δοκιμασμένος εἰς τὰς περιπετείας καὶ τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς ἤρριζε νὰ αἰσθάνεται ἀκατανόητον τινὰ ἀνησυγίαν. Ἡ ἰδέα, ὅτι εὐρίσκειται ἀπέναντι κλέπτου τινὸς δὲν τοῦ ἔκανε καμμίαν αἰσθησιν· τὸ νὰ διαβλέπῃ ὡς πιθανὴν τὴν δολοφονίαν του δὲν τὸν ἐτρόμαζεν· οὐχὶ ἄπαξ εὐρέθη εἰς κινδύνους πολὺ μεγαλειέτους, τοὺς ὁποῖους ἀντιμετώπισε μετὰ ψυχραιμίαν παραδειγματικῶν... Καὶ ἔπειτα ἦτο ὀπλισμένος· ἤμπορούσε νὰ ἀλλάξῃ βαγόνι ἢ ἐν περιπτώσει ἐσχάτης ἀπελπισίας νὰ θίξῃ τὸ κομδίον τοῦ κινδύνου. Ὅχι, ἡ αἰσθησις τοῦ φόβου τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζε δὲν προήργετο ἀπὸ τοιαύτην τινὰ ἰδέαν· κατὰ ἄλλο, ἀπροσδιόριστον, ἀκατανόητον, ἐπροκάλει εἰς αὐτὸν φοβερὰς προαισθήσεις.

Βαθυμῶν ἠσθάνετο τὰ πόδια του ψυχόμενα, τὰ χέρια του συνεσφιγμένα εἰς πυρμῆν, κρῶν ἰδρώτα περιβρέχοντα τὸ σῶμα του, φοβερὰν ἀδυναμίαν, γαύνωσιν, ὑπνηλότητα· καὶ τὰ διαβολικὰ μάτια τοῦ συντρόφου του δὲν ἐξηκολούσαν ἀπὸ ἐπάνω του ὀλονὲν διαπεραστικώτερα, φλογερώτερα, ἀνησυχαστικώτερα... . . .

— Πρὸς τέλος πάντων νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία! Παρὰ νὰ ἀποθάνω ἐγὼ ἄς τὸν σκοτώσω! ἐσκέφθη.

Ἄλλ' αἰφνης κατὰ τὴν κρίσιμον αὐτὴν στιγμήν, ὁ ἄγνωστος ἐσηκώθη, ἄπλωσε τὰ σιδερένια χέρια του πρὸς τὸν Γεώργιον Ράμις, μίτην προσπαθοῦντα νὰ σηκωθῆ ἐκ τῆς ἐδρας του· ὁ ἄγνωστος τὸν ἤρπασε ἀπὸ τὰ χέρια, τὸν ἐσφίξε δυνατὰ, τὸν ἐσήκωσε στὰ χέρια του καὶ εἰς μίαν καμπὴν τοῦ σιδηροδρόμου τὸν ἐροίψεν ἐκτὸς τοῦ βαγονίου διὰ τῆς θυρίδος, ἥτις μυστηριώδως ἤνοιξεν ἀπ' ἑαυτῆς... . .

Μία κραυγὴ ἀπελπισίας ἐτάραξε τὴν σιγὴν τῆς νυκτός καὶ τὸ τραῖνον ἐγένετο εἰς τὸ βάθος τοῦ ὄριζοντος. Ὁ Γεώργιος Ράμις κατέβαλεν ὑστάτην προσπάθειαν νὰ σωθῆ ὥρμησε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου μετὰ σταγυρῆ ἐπαυφῶρι καὶ τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὸν λαϊμὸν, σφίγγων αὐτὸν διὰ τῶν ὀνύχων του καὶ δαγκῶν τὰς σάρκας του ἀπελπιστικῶς αἰφνης ὅμως ἠσθάνθη τέσσαρας ἐπιτιμημένους ἐναντίον του ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ ἀναγκάζοντας αὐτὸν νὰ ἀφῆσῃ τὴν λαίαν του.

— Ἐμπρός! — Εἶπεν ὁ ἀνθρωπος μετὰ σταγυρῆ ἐπαυφῶρι καὶ ἀνάπτων κλεφτοφάναρο ἤρριξε νὰ βαδίξῃ. Ὁπισθεν αὐτοῦ ὁ Γεώργιος ἐφέρετο ὑπὸ τῶν τεσσάρων ὡς σάκκος ἐν σιωπῇ νεκρικῇ.

Τὰ λεπτὰ ἐπερ οὔσαν ὡς ὦραι καὶ αἰ ὦραι ὡς αἰῶνες... ὁ Ράμις, μολοντί κτυπηθεὶς ἐκ τῆς πτώσεως καὶ τῆς ἐπιθέσεως τῶν τεσσάρων ἀγνώστων, ἐντούτοις εἶχε πληρεστάτην καὶ διαυγῆ ἀντίληψιν τοῦ γόδου καὶ τῶν τελομένων περὶ αὐτόν.

— Ποῦ νὰ μετὰ πηγαίνου ἀρὰ γε; — ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν. Ἄν τούλαμιστον ἐξημέρασε! Εἴμαι θύμα ληστρικῆς ἐπιθέσεως καὶ ἐκτὸς τῶν γρημάτων θὰ χάσω καὶ τὴν ζωὴν μου ἀπὸ τὴν δειλίαν καὶ τὸ ἀναποφασιστὸν μου... . . Τὸ σκοτάδι μὲ κάμνει τὸσον φόβον καὶ φαντάζομαι χίλια-δύο εἶδη μαρτυρικοῦ θανάτου, τὸν ὁποῖον θὰ μὲ ἐπιβάλουν οἱ κακούργοι... . .

Καὶ ὁ δυστυχῆς ἐνθυμῆθη ὅλας τὰς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς, ὅλην τὴν χαρὰν τῆς παιδικῆς, τὴν μητέρας του, τοὺς αἰγιάτους του... . . Οἱ κακούργοι ἐντούτοις ἐπροσφωροῦσαν μετὰ τὸ θῦμά τους... . .

Η „ΝΙΚΗ“ ΜΑΣ

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΚΑΘΕΛΚΥΣΕΩΣ

Ἡ ἄποψις τοῦ σκάφους ἐκ τῆς πρῶρας. Αἱ κυματίζουσαι ἑλληνικαὶ σημαῖαι εἰς τὸν μυρτοστόλιον χώρον τοῦ ναυπηγείου νομίζε τις ὅτι τὴν χαιρετίζουσιν ἐξ ὀνόματος τῆς Ἑλλάδος καὶ εὐχονται τὸ ἀντιορπιλικὸν μας νὰ εὐτυχίσῃ διδόν ἀληθῆ εἰς τὴν πατρίδα νίκην.

Οἱ παριστάμενοι Γερμανοὶ ἀστυφύλακες, εἶνε οἱ ἐντεταλμένοι τὰ τῆς τάξεως, διότι δὲν ἐπετρέπετο ἡ εἰσόδος εἰς τὸν περικλειστον χώρον ἢ μόνον τῶν κεκλημένων ἐπισήμων. Ὁ λοιπὸς κόσμος τῶν περιεργῶν εἶνε παρατεταγμένος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ σκάφους.

Ἡ πρῶρα τοῦ πλοίου εἶνε στεφανωμένη μετὰ ἀνθοπλέκτους γιολάντας, ἐπὶ τὰς ὁποίας διευθετοῦσιν ἀκόμη τινὰ οἱ ἐργάται καὶ οἱ ἐπιτετραμμένοι τὰ τῆς τελετῆς ὑπάλληλοι.

εἶλκε πολὺ ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη, ὁ δὲ προϊστάμενός του ὑπεβόηθησε σημαντικῶς τὴν ἐμφουτον αὐτὴν κλίσιν του, ἐπιτρέψας εἰς αὐτὸν νὰ ἀναμιγνύεται ὡς νοσοκόμος καὶ ὡς βοηθὸς τῶν χειρουργῶν καὶ τῶν πρακτικῶν.

✱

Ἄλλὰ τὸ εἰδωλὸν τοῦ ἦτο ὁ Σαρκῶ, ὁ περίφημος νευροπαθολόγος ὅστις ἐξέθετε τὰς γνώμας του περὶ ψυχιατρικῆς καὶ νευροπαθείας μετὰ τὸ κύριον ποντίφηκος ἀλανάστου, εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ νοσοκομείου τούτου, τὴν βοήθουσαν πάντοτε ἀκρατηρίου ἐπιστημονικοῦ. Ἐκεῖ πορηκολούθει καὶ αὐτὸς μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὰ περιεργότατα περάματα τοῦ Σαρκῶ ἐπὶ τῶν καταληπτικῶν, τῶν ὑστερικῶν, τῶν νευρασθενικῶν.

— Ἄ κύριέ μου — ἔλεγε ὁ ἄγνωστος ὀλονὲν

κῆν, διατρέξας αὐτὴν πρὸς ἀναζήτησιν γρημάτων καὶ περιπετειῶν. Ἐγγραφεὶς δημότης εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν ἐπέστρεψεν ἦδη εἰς τὴν γενέτειράν του ὅπου κανεὶς δὲν νὸν ἐγνώριζεν, ἀφοῦ εἶχε φύγῃ πρὸ τριακοντα ἐτῶν.

Ἐν τούτοις ὁ Ράμις, χωρὶς νὰ δύναται νὰ διακόψῃ τὸν ὀρητικὸν ροῦν τῆς ὁμιλίας του, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν:

— Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος ὁμιλεῖ ὡς ἕνας ποῦ δὲν γνωρίζε τὸν συνομιλητὴν του ἢ δὲν θέλει νὰ γνωρισθῆ ὑπ' αὐτοῦ... . . Μολαταῦτα ὅλοι οἱ τρόποι του μὲ διεγείρουν ὑπονοίας... . . καὶ αὐτὴ ἡ κομψότης του ἀκόμη, καὶ τὰ αἰωνίως κινούμενα ὡς ταχυδακτυλοερῶσι χέρια του.

Καὶ ὡς ἐξ ὀρημοφύτου ἔθεσε τὸ χέρι του εἰς τὸν κόλπον· τὸ βαλάντιον ἦτο ἐκεῖ, ἀλλὰ τὸ περιεστρωμένον ἦτο εἰς τὴν βαλίτσαν. Θὰ ἦτο καλὸν

αἰ ὦραι ὡς αἰῶνες... ὁ Ράμις, μολοντί κτυπηθεὶς ἐκ τῆς πτώσεως καὶ τῆς ἐπιθέσεως τῶν τεσσάρων ἀγνώστων, ἐντούτοις εἶχε πληρεστάτην καὶ διαυγῆ ἀντίληψιν τοῦ γόδου καὶ τῶν τελομένων περὶ αὐτόν.

— Ποῦ νὰ μετὰ πηγαίνου ἀρὰ γε; — ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν. Ἄν τούλαμιστον ἐξημέρασε! Εἴμαι θύμα ληστρικῆς ἐπιθέσεως καὶ ἐκτὸς τῶν γρημάτων θὰ χάσω καὶ τὴν ζωὴν μου ἀπὸ τὴν δειλίαν καὶ τὸ ἀναποφασιστὸν μου... . . Τὸ σκοτάδι μὲ κάμνει τὸσον φόβον καὶ φαντάζομαι χίλια-δύο εἶδη μαρτυρικοῦ θανάτου, τὸν ὁποῖον θὰ μὲ ἐπιβάλουν οἱ κακούργοι... . .

Καὶ ὁ δυστυχῆς ἐνθυμῆθη ὅλας τὰς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς, ὅλην τὴν χαρὰν τῆς παιδικῆς, τὴν μητέρας του, τοὺς αἰγιάτους του... . . Οἱ κακούργοι ἐντούτοις ἐπροσφωροῦσαν μετὰ τὸ θῦμά τους... . .

Εφθασαν τέλος δια κρηνηνών παρθών εις εν υγρόν σπήλαιον, όπου έναπέθησαν τὸν Ράμιν, ἀνέκλιαν μὲν πρὸς πᾶσαν κίνησιν, ἔχοντα δὲ μωσὰ πληρῶς τὴν συναίσθησιν τῶν συμβαδόντων, ἐπὶ τινος μακαρινῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς τὸν προσέδασαν διὰ κρῖνων καὶ ἀλύσεων. Ἐκάθησαν ἔπειτα πρὸς οἱ κακοῦργοι καὶ ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν εἰς γλωσσικὸν ἰδίωμα ὅπως ἀγνωστοῦ.

— Τί νὰ λέγουν εἰς αὐτὴν τὴν γλώσσαν; — ἐσκέπτετο ὁ Ράμιν.

Αἶψως ὁ ἀνθρωπος μὲ τὸ σταγὶ ἐπανωφόρι ἐστηκόβη καὶ εἶπεν εἰς καθαρὰν Γαλλικὴν τὰ ἐξῆς:

— Ἐτοιμάστε τὴν φωστῆ καὶ τὸν τᾶπον καὶ ὄλα τὰ ἄλλα σύνεργα.

Καὶ κλίνων πρὸς τὸν αἰμαλώτον ἤρχισε νὰ τὸν γόων. Ὁ Γεώργιος μὲ τὰ μάτια διεσταλμένα ἐκ τοῦ τρόμου παρακολουθεῖ τὰς κινήσεις του ἀνέκλιος πρὸς πᾶσαν κίνησιν, πρὸς πᾶσαν ἀναφώνησιν τῶν φωνῶν. Ἡσθάνθη δὲ ἴτε προσωρισμένως διὰ νὰ παραδοθῆ ὀλοκαύτωμα εἰς τὴν ἐπιστήμην, πρὸς πρᾶγματιζόμενον μαρτυρικόν... Ὅτι ἐρῶνευετο ἐκεῖ γάρ ἐπίσημον ἐρευνῶν μετὸν σκληρότερον τῶν θανάτων, ἁπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν νοσηρὴν περιεργίαν τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου ἀνθρώπου. Ὅτι ἐκαίετο, θὰ ἐθάπτετο ἐκεῖ γοῶν νὰ τὸ μᾶθη κανεὶς, ἔθυμα ἀφάνες τῆς ἱκανοῦ περιεργίας τῶν ἐπιστημόνων. Καὶ ἐνθυμῆθη ζωηρότατα ὅτι τοῦ εἶγεν εἴπη ὁ μυστηριώδης ἐκείνος ἀνθρωπος εἰς τὸ τραῖνον, τὰ φοβερὰ βασιανιστήρια τῶν πασχόντων εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Σαλπεντιέρης.

Καὶ τὴν ἀπέκρωτο αὐτὸς νὰ χρησιμοποιῇ ὡς θύμα τοιοῦτων νεκρολογικῶν ἐρευνῶν!...

Ὁ ἀπαίσιος σφαγιαστὴς ἔτεινεν ἤδη τὰς χεῖράς του πρὸς τὸ στήθος τοῦ Γεωργίου καὶ κτύπημα κοπίδος ἐπ' αὐτοῦ ἀπέσπασε κραυγὴν ἀγωνίας. Χωρὶς οἴκτον διηνοῖ τὸ στήθος του, ἐξετυλίγησαν τὰ νεύρα, αἱ ἀσπριαί, αἱ φλέβες, ἐξήτᾶθησαν λεπτομερῶς τὰ πάλλοντα εἰσέτι ἐκ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀγωνίας σπλάγγνα τοῦ Γεωργίου. Δι' ὑστάτην σορᾶν οὗτος προσέβλεψεν ἐπὶ τῆς ἀπαθῶς, τῆς ψυχρᾶς, τῆς ἀπαίσιως μορφῆς τοῦ βασιανιστοῦ του...

Ὁταν ὁ Γεώργιος συνῆλθεν εὐρήθη καθίσμενος εἰς τὸ αὐτὸ βαγόνι καὶ εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν ποῦ ἐκάθητο. Ὁ ἰδρὸς εἶχε περιβεῖθῃ τὰ ἐνδύματά του καὶ τὸ σῶμα του ἴτε φοβερὰ καταβελγημένον.

Εἶγε ξημερώσθη καὶ ὁ μυστηριώδης συνταξι-διώτης ἐφάνητο βυθισμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἄγγλικῶν τινος περιοδικῶν. Οἱ καλλιεργημένοι κάμποι τῆς Ἰζόρας μὲ τὰ ὀμιγλώδη βουῶν ἐφαίνοντο ἐκ τῆς θυρίδος περιβεβλημένα τὴν χειμερινὴν μελαγχολίαν.

Ὁ Ράμιν ἐσφόγγισε τὸ μέτωπόν του ψιθυρίζων:

— Τί παράξενο πρᾶγμα!... Ὁ ἀνθρωπος μὲ τὸ σταγὶ πινωφόρι ἐχρῶσε, ἐφάνη δισταχῶν πρὸς στιμῆν καὶ σηκωθεὶς ἐβγάλε τὸ καπέλλο του μὲ πολλὴν εὐγένειαν καὶ ἤρχισεν Ἰσπανικά:

— Κύριε, εἰς τὸν πλησίον σταθὸν προέκλειται νὰ καταβῶ, ἀλλὰ πρὶν ὄφελον νὰ σᾶς παράγω μίαν ἱκανοποίησιν λαμβάνων τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσω τὸν ἑαυτὸν μου. Εἶμαι ὁ "Ερικ Ντόνογκαν...

— Ἐκεῖνος ὁ περιφημὸς... Ἀκριδῶς ἐκεῖνος, ὁ ὑπνωτιστής; ἀπὸ εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μᾶθο ὅτι εἶσθε ἱμπερτζάρος ἠθέλησα νὰ κομῶ μίαν σύστασιν τοῦ ἑαυτοῦ μου πρὸς σᾶς, διὰ νὰ μὲ προσλάβετε εἰς τὸ θέατρόν σας. Καὶ πρὸς τοῦτο ἔκαμα ἐφ' ὅμοιον ἕνα ὑπνωτιστικὸν πείραμα...

— Ἐλάθετε τὸ θέατρον νὰ μὲ ὑπνωτίσετε; "Αὐτὸ εἶναι πολὺ; πᾶρα πολὺ κύριε.

— Ναι, κύριε, ζητῶ συγγνώμην δι' αὐτό, ἀλλ' εἶσθε τὸσον ἐπιδεικτικὸς πειραματισμοῦ, ὅστε δὲν ἠμῶρεσα νὰ διαφύγω τὸν πειρασμὸν αὐτόν. Σπανίως ἄλλως εὐρίσκω τοιαύτην εὐκαιρίαν πρὸς πειραματισμόν.

Ὁ θυμὸς τοῦ Ράμιν κατηνύστη ἁμέσως μὲ τὴν κοινὴν φάσιν εἰς τὴν περιεπέσει τὸ ζήτημα. Ὁ Γεώργιος ἂν ἱμπερτζάρος πρὸ παντὸς εὐφρέστατος καὶ γνωρίζων νὰ ἐπωφελῆται τῶν περιστάσεων εὖρος πολὺ σωστὴν τὴν δικαιολογίαν τοῦ περιφήμου ὑπνωτιστοῦ καὶ τοῦ ἕτινε φιλικώτατα τὸ γέρι:

— Μίστερο Ντόνογκαν, τί ἔδρου προβάλατε διὰ τρεῖς βραδείας εἰς τὸ θέατρόν μου;

— Δέκα γιλιὰδες καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου. Τὸ πρῶτον ἐπαμάτια καὶ ὁ περιφημὸς ἄγγλος ὑπνωτιστής ἀπειροδέτα ἐσπευσμένως τὸν Γεώργιον.

— Σὺμφωνῶ εἰς ὅ, τι μοῦ εἶπατε— λέγει ὁ ἱμπερτζάρος. Τὸν Μάρτιον σᾶς ἔγω εἰς τὸ θεῖα τοῦ αὐρ μου.

— Δὲν θὰ λείψω, κύριε ἱμπερτζάριε καὶ συγγνώμην... εἶπεν ὁ μίστερο "Ερικ κατεργόμενος τοῦ τραῖνου.

Condesa del Castello.

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ

ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

Εἰς ἰερουζαλὴμ ἐρωτήθη εἰς τινος προέδρου δικαστηρίου:

— Ἐάν ποτὲ οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ διάβολος ἐδικάζοντο, ποῖος ἦθελε κερδίῃ τὴν δίκην;

— Ἀπῆλθον.

— Ὁ διάβολος, διότι ἐπρόλαθεν ὄλους τοὺς δικηγόρους.

Εἰς ὑπερηράνειαν τοῦ γένους, τοῦ πλοῦτου, τοῦ προσώπου καὶ τοῦ πνεύματος.

— Τὸ συμφέρον καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ λαοῦ, ἐλεγεν, εἶνε ὁ πρῶτος τῶν νόμων.

— Πῶς σοφὸς ἀνοήμως συμβουλίας, πῶς πλοῦσιος μὴ ἐλευθέως, πῶς ἱσχυρὸς μὴ προστατεύων τὴν ἰκαρότητα, πῶς πτωχὸς μὴ ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν εἶνε μέλη ἀχρηστὰ καὶ ἐπικινύοντα τῆς κοινωνίας.

Ἀντίληξις

Ὁ πελάτης: — Καὶ πόσον θὰ σοιγῆθῃ μία νεκρολογία στὴν ἐφημερίδα σας;

Ὁ διαχειριστὴς τῆς ἐφημερίδος: — Δύο δραχμὰς τῆ γραμμῆ.

Ὁ πελάτης: — Πῶ, πῶ! Καὶ ὁ δυστυχὴς ὁ ἰδεόφρος μου ἔχει ὕψος ἕξ πόδια!

Ὁ ἐπιδοξος γαμβρὸς

Ἡ πενθερά: — Σεῖ; ἢ νὰ πάρετε τὴν θυγατέρα μου; Ἐνας ἄπλους ὑπάλληλος.

Ὁ ἐπιδοξος γαμβρὸς: — Μὲ συγχωρεῖτε, δὲν εἶμαι ὑπάλληλος, εἶμαι κύριος ἄπλους. Ἀρ' ἴης στυγμῆς ἡ θυγάτηρ σας ἐδέχθη τὴν πρότασίν μου, παρελήθη τῆς θέσεως.

Σκέψις

Αἱ γυναῖκες δὲν εἶνε ἐκεῖνο ποῦ προσπαθοῦν νὰ εἶνε.

— Δηλαδή;

— Προσπαθοῦν πάντοτε νὰ φαίνονται νέες.

Ὁ Βελισσαριος

Στραβὸς ζητιάνος πηλαλεῖ σὲ μιά ἀρχαία χώρα π' ἀνθίζαν ἄλλοτε τῆς δόξης τὰ στεῖνά. αὐτὰ ποῦ μαραθῆκανε, ποῦ δὲν ἀνοῦνε σὴν νῦναι κόρη ὄμορφη ὄπου παθε ἀρθά-νια.

Τρέχει ὁ ζητιάνος ὄδω κ' ἐκεῖ, σκοντάφτει, νὰ, τώρα ἐσταμάτησε λιγάκι ν' ἀναόσνη, χάρου ἀκουμῶδ' ἕνα φορτὶδὸν στὸν ὄμο του καὶ στέκει ἀπὸ ἴπῳ του μὲ δάκρυα νὰ τὸ ἰράνη.

Καὶ τὸ φορτὶδὸν; δὲν εἶν' ἐφορτὶδὸν ποῦ σκάνει [μὲς στὴς στράτες. Παιδὶ ν' αὐτὸ κοιμήθηκε αἰώνια μὴ ἔμ-πνῆση.

Ἐκεῖνος ἀδιαφόρητα θαρρεῖ περνοῦν διὰ-βῆτες, καὶ δὲν τοὺς βλέπει ὁ ἄμοιρος βοήθεια νὰ ζητιῶρη.

Κλαίει, ὅπως εἰμπορεῖ στραβὸς νὰ κλάψη, καὶ τοῦ παιδιοῦ τὸ πρόσωπο γιὰ ναῦρη πᾶσπατεύει.

Τὸ βρίσκει, τὸ καταφιλεῖ, δὲν θέλει νὰ τ' ἀ-φῆσιν.

καὶ στοὺς διαβάτες στρέφεται καὶ ἔλεος γυ-ρῶσει.

— Ἐλεησούνη κάνε μου, λυπήσου με, δια-δάτη, καὶ μὴ μὲ παίρνεις σκούπιδον ποῦ μὲ θω-πρεῖς στράβω.

Τῆς ἀνδρείδας μὲ σήκωσε ἤψηλὰ τὸ μονοπάτι μὰ ὁ αἰδῖκος κατατρέγγος μὲ ἄφησε στράβω.

Ἄχ! τότε μὲ δεχοῦτανε ἡ Πόλι μὲ στεφά-λουλούδια τότε ἐστρωσε ἀπάνω νὰ διαδῶ, ἐμδαίνοντα μὲ τρόπαια καὶ μὲ ὑπερηφά-λεια.

Καὶ τώρα: "Ελεήσατε!" φωνάζω τὸ στραβὸ!

Ἰουστινιανὲ ἀχάριστε, γιατί νὰ καταστρέ-ψῃς ἐκεῖνον ποῦ κατέστρεψε τῆς Γόθου, τῆς Βανδαλοῦ.

Βιτικὴ καὶ Γελιμέρο σούφερα νὰ παιδέψῃς, καὶ τόσα ἄλλα ἔκαμα ποῦ δὲν ἔκαμαν ἄλλοι.

Σούφερα τὴ ξανθόμαλλο Βανδαλουνοελοαία στὴς ἰδικές σου φάλαγγες αὐτὴν νὰ κατα-στῆ.

Εἰς τὴν Ζωολογικὸν Κῆπον τοῦ Μπρε-ζιλίου τῆς Γερμανίας ὑπάρχει πθήνηκος, ὅστις πᾶθον κατὰ κράτην ὑπέστη ἐργασίαν καὶ τὴν αὐτὰ φρεῖ διαπῶρα διὰ νὰ ἐνισχυθῇ ἡ ὀ-ρασίς του. Καὶ ἀποτελεῖ τὸ κομικώτερον θέαμα εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κῆπον.

Ἴδετε τὸν τὸν ἄμοιρο! ἔπρε το κουφάρι, καὶ πηλαλεῖ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ποῦ; Μὴ κ' αὐ- [τὸς τὸ ἔφερε; Ὅπου πηγαίνει τὸ φτεροῦ ποῦ ἀνεμος τὸ [πάρη, ὄπου ἕνα ρέμμα ὄρυμτικὸ ἄλοφῶ ξεράδι [ἔφερε.

Τὲς πόρτες κτύπηε μὰ καὶ μὰ ζητώντας [ἄνεμοσῶν, — «Φύγε, τρελλῆ!» τοῦ λέν' ἐδῶ. «Στραβὲ!» [ἀπὸ κ' αὐτῶν.

Παντοῦ τὸν διώχουν, ποθευὰ δὲν δεῖ-χρῶνον καλωσῶν. Γυροῖε ἀνωφέλευτα, πλανιέται ὅλη ἡμέρα.

Ψωμί δὲ βρίσκειται κανεὶς λιγάκι νὰ τοῦ [δῶσθ, καὶ ὡς τὰ χθὲς ἡ κόρη του τὸν ἐτρεφε μὲ [γάλα.

Ὁμως ἀπόθανε κ' αὐτὴ, ὅπως ποθαῖνον τόσοι. ἀπ' τὸν πολὺ κατατρέγγω, τὰ πάθη τὰ με- [γάλα.

Ἐνα παιδάκι ἀρφανὸ μὲσα στὴς πέντε ὁρό- [μοι, κατατρέγγεμνο σὴν κ' αὐτόν, αὐτὸ τὸν εὐ- [σπλαγχνίσθη.

μαζὶ του ἐδοκίμασε τὲς συμφορὰς κ' ἄκομι [ἔχθε ἀπόθανε κ' αὐτὸ, σὴν τὸ κρη σ- [δύσθη.

Πόθανε, ἀνὰ μερόνυχτα στὸν ὄμο του [τὸ σκόνει, κ' — Ἐλεημοσύνη κάνετε, φωνάζει στὸ [στράβω.

Βοηθήσατέ τον στὴν ταφή, μονάχος του [δὲν ὄσνει, μάτια δὲν ἔχει, ψάλλετο, θάψτε τ' ἀκριδῶ.

Ξεροὶ σὴν πέτρες ὄλοι τοὺς ἀκούνε καὶ [γελᾶνε. — Τρελλῶ, τοῦ λένε, πῆγαῖνε, θρωμάει [τ' ἀκριδῶ.

Βρωμά: Καὶ μὴ γαρ τοὺς ζητῶ τὸ κρᾶς [του νὰ φᾶνε; Λιγάκι χῶμα χάρηκε γι' αὐτὸ καὶ τὸ [στράβω.

Ἄπὰ στὸ πτόμα τοῦ παιδιοῦ, ὁ δόλοιος δια- [λογιέται, τῆς τύχης τὴν καταδρομῆ, τοῦ κόμου τὴν [κακία.

Μ' ἀδάφνου ἐπεσε νεκρὸς, καὶ μὰ φωνῆ [γροικιέται; — Πατριδα μου! Σὲ συγχωρῶ! Ἐχθροὶ! [ἔχετ' ὑγεία!

Ἐμμανουὴλ Βεκιαρέλις

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ἐνας νέος ἄγιος Ὀνούφριος

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ ἄγιος Ὀνούφριος ἔ- φερε τὴν μεγαλητέραν γενειάδα ἐξ ὅσον ποτὲ ἀναφέρει ἡ ἱστορία. Ἴδου ὅτι εὐρέθη ἕνας ἀντίπαλός του εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὁ Ἰω- σήφ Ροῦκι, ὁ ὅποιος ἔχει γενειάδα μῆκος ἑνὸς μέτρου καὶ μισοῦ ὑπερρεσῶν. δὲ νὰ τὴν φορτώνη εἰς τοὺς ὄμους του διὰ νὰ μὴ πόνεταί καθὼς περιπατεῖ.

Οἱ ἀρτοποιῶλοι εἰς τὴν Γαλλίαν

Οἱ ἀρτοποιῶλοι εἰς τὴν Γαλλίαν εὐρίσκον- ται ὑπὸ αὐστηροτάτους κανονισμοῦς. Εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ διακτιροῦν γαμῆτας τὰς ἀποθήκας των μὲ περισσὰ ἄλευρα διὰ πᾶ- σαν ἀνάγκην πολέμου. Προσέτι δὲ κατα- θέτουν καὶ χρηματικὸν ποσὸν εἰς τὸ Δημο- τικὸν ταμεῖον ὡς ἐγγύθησιν τῆς καλῆς αὐ- τῶν ἐργασίας. Καὶ αἱ ἀρχαὶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι αὐστηροτάτα ἐπιβλέπουν τὰ σταθμά των, κανονίζουν προσέτι καὶ τὴν τιμὴν τοῦ ἄρτου.

Πίθηκος μὲ γυαλιὰ

Εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κῆπον τοῦ Μπρε- ζιλίου τῆς Γερμανίας ὑπάρχει πίθηκος, ὅστις πᾶθον κατὰ κράτην ὑπέστη ἐργασίαν καὶ τὴν αὐτὰ φρεῖ διαπῶρα διὰ νὰ ἐνισχυθῇ ἡ ὀ-ρασίς του. Καὶ ἀποτελεῖ τὸ κομικώτερον θέαμα εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κῆπον.

Κοζακικὰ ἦθη καὶ ἔθιμα

Οἱ περὶ τὸν Δόν Κοζάκοι, ἔχουν περιορι- γύττα ἦθη καὶ ἔθιμα. Δὲν ἀλλάζει κανεὶς τὴν Δευτέραν, διότι ἔχουν τὴν πρόληψιν ὅτι θὰ πᾶθον σοβαρὰν ἐπιδερμικὴν ἀσθῆ- νειαν. Δὲν ἀκατίζουν καὶ δὲν πκστώνουν κρέμα τὴν Τρίτην, διότι πιστεύουν ὅτι θὰ σκλήρη μετ' ὀλίγης ἡμέρας. Τὰ κοκκία

τοῦ γέμματος μετὰ κηδείαν νεκροῦ τινος ρίπτονται εἰς τὸν ποταμὸν, διότι ἄλλως ἐμφανίζεται τὸ φάσμα τοῦ μακαριτοῦ.

Καπνίζετε! Καπνίζετε!

Μίχ λογία Ἀμερικανὴ ἀνέπτυξεν ἐνώ- πιον ἀκροατήριον γυναικῶν θέμα ὑπὲρ τοῦ καπνοῦ. εἶπε δὲ μετὰξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς: — Δεσποινίδες, μὴ νυμφεῦθητε ποτὲ ἄν- δρα, ὁ ὅποιος δὲν καπνίζει. Οἱ ἄνδρες, ὅσοι δὲν καπνίζουν, εἶναι ἀνυπόμουνοι, φιλόνοι- και καὶ πολὺ σπικνῶς εὐδιάθετοι. Μετὰ τὸ δεῖπνον πρό πάντων, ὁ ἄνθρ, ὁ ὅποιος δὲν καπνίζει, εἶναι ἀνυπόφορος, ὅσον ἀνυπόφο- ρος εἶναι ἀπ' ἐναντίας ἡ γυνή, ὅταν κα- πνίζη. Ὁ τοιοῦτος ἄνθρ διασκελίζει ἀδικα- κόπως τὸ θωμάκιον. Κᾶ: τι τῶ λείπει. Ὁ καπνιστὴς ἀπ' ἐναντίας εὐθύς μετὰ τὸ δεῖπνον ἀνάπτει τὴν σιγάρου του καὶ περι- πίπτει τότε εἰς μίαν κατὰ κράτην ἀλήθεια; μακαριστήτος.

Καὶ ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ τέλος ἡ ψυχολό- γος Ἀμερικανία. — Ἀφεύκτως ἡ θεία Πράνοια ἠθέλησε νὰ καπνίσῃ ὁ ἄνθρ. Δι' αὐτὸ δὲ ἐδημιούρ- γησε καὶ τὸν καπνῶν.

Καὶ ἄλλο σύστημα ἄνευ σύρματος τη- λεγράφου. — Ὑπόγειος ἀντὶ ἐνάει- ριος.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ μαρκόνειος τηλε- γραφος λειτουργεῖ διὰ τῶν κυμάτων τοῦ αἰθέρος τῶν περιεχομένων εἰς τὸν ἀτμο- σφαιρικὸν ἀέρα. Ἀλλ' ἰδου ὅτι ἐρεχται ἄλ- λος ἐφευρέτης, ὅστις διακτείνεται, ὅτι δὲν εἶνε ἀναγκαστὸς ὁ ἄνθρ πρὸς μεταβίβασιν τῶν αἰθερίων κυμάτων, ἀλλ' ὅτι εἶναι πολὺ καλλίτερον νὰ μεταβιβάζονται τὰ τη- λεγραφικὰ ἀνευ αὐτῶν ὑπογείως.

Ὁ Πάτερ-Ἰωσήφ Μούργας, ἱερεὺς τοῦ Οὐλίκεσμπργ τῆς Ἀγγλίας, γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν ἐφευρέσεων, ἀνεκρίνωσεν ὅτι αἱ προσπάθειαι τὰς ὁποίας πρὸ πολλοῦ κατέβλεπε πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος τοῦ- τού ἐστέφθησαν ὑπὸ πληρεστάτης ἐπιτυ- χίας.

Πρὸ πολλοῦ εἶχε σκεφθῆ, ὅτι διὰ πολ- λούσ λογους θὰ ἴτο πολὺ προτιμώτερον νὰ ἐπετυγχάνετο ἡ μεταβίβασις μαρκονογρα- φημάτων ὑπογείως θὰ ἔλειπαν τοιοῦτο- τρόπος ὁποῖα μειονεκτήματα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζει ἡ διὰ τοῦ ἀέρος μαρκόνειος ὑπηρεσία.

Ἦοχισε λοιπὸν ὁ πάτερ-Ἰωσήφ πειρα- ματιζόμενος ἀπὸ μικρᾶς ἀποστάσεως, μετα- βιβάων τὰς κυμάνσεις τοῦ αἰθέρος, τὰ Ἐρ- τσιανὰ λεγόμενα κύματα διὰ τοῦ ἐδάφους ὑπογείως. Ἐννοεῖται ὅτι πρὸς τοῦτο ἐργα- σιμοποίησεν ἐργαλεῖα νέας ἰδικῆς του ἐφευ- ρέσεως ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε καταπληκτικὴ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς: ἐνεθαυρόνη δὲ νὰ ἐπε- κτείνη τὰ πειράματά του εἰς μεγαλειτέραν ἀπόστασιν, ἐνισχύων ἐκ παρακλήλου καὶ τὸ ρεῦμα καὶ καθίστων συγγενῶς βαθυτέ- ρας τὰς ἀπὰς ἐντὸς τοῦ ἐδάφους. Δι' αὐτὸ αἱ ἠλεκτροκαὶ κυμάνσεις μεταβιβάζονται ὑπο- γείως διὰ ὁπῶν ἐκκτεροῦσιν τῶν σημείων τῆς συνεννόησεως ἀνογομένου ἐντὸς τοῦ ἐδάφους.

Ὁ ἐφευρέτης παρατήρησεν ὅτι ἐκεῖνο ποῦ συμβαίνει μὲ τοὺς ἰστούς εἰς τὸν μαρ- κόνειον τηλεγράφον, συμβαίνει μὲ τὰς ὄπας εἰς τὸ σύστημα του ὅσον βαθυτέρα εἶναι ἡ ὄπη τὸσον μακρότερον μεταβιβάζονται αἱ κυμάνσεις ἐπομένως δὲ καὶ τὰ τηλεγρα- φήματα.

Ἡπελόγησε δὲ ἐκ τῶν γεννημένων πει- ραμάτων, ὅτι διὰ νὰ μεταβιβάσθῃ ἐν τηλε- γραφικᾷ ἀπὸ τῆς Εὐρώπης εἰς Ἀμερικὴν ἀπικτεῖται μίκα ὄπη εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ μίκα εἰς τὴν Ἀμερικὴν, βάθους ἑκάτερη 900 — 1000 μέτρων. Ἀλλ' ὑπὸ ἐποψιν τεχνι- ατῆς εὐκολίας καὶ πλεονεκτημάτων τὸ σύ- στημά του, λέγει ὁ πάτερ-Ἰωσήφ, τελειο- ποιεῖ καὶ ἀπλοποιεῖ τὰ μέγιστα τὸν μαρ- κόνειον τηλεγράφον.

Ὡς πρὸς τὰ μηχανήματα, τῶν ὁποίων κάμνει χρᾶσιν ὁ ἐφευρέτης, δὲν ἠμπορεῖ ἀ- κόμη νὰ παρῆ εἰς ἀνακοίνωσιν τινα διότι δὲν ἠξιοφάνειν εἰσέτι τὸ σύστημα του διὰ διπλώματος εὐρεσιτεχνίας, ἀλλὰ πολὺ τε- χνῶς θὰ γίνη τὸ τοιοῦτον, ὁποῦ θὰ ἔγη ἔτοιμον καὶ τέλειον σχέδιον παγκοσμίου συγκοινωνίας τηλεγραφικῆς ὑπογείως ἀνευ σύρματος.

Ὡς πρὸς τὰ μηχανήματα, τῶν ὁποίων κάμνει χρᾶσιν ὁ ἐφευρέτης, δὲν ἠμπορεῖ ἀ- κόμη νὰ παρῆ εἰς ἀνακοίνωσιν τινα διότι δὲν ἠξιοφάνειν εἰσέτι τὸ σύστημα του διὰ διπλώματος εὐρεσιτεχνίας, ἀλλὰ πολὺ τε- χνῶς θὰ γίνη τὸ τοιοῦτον, ὁποῦ θὰ ἔγη

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΓΟΡΓΟΝΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μα τους άγιους, μοναχέ, λέγει ο Βόλφρετ μετά θέρους.— Η Χίλδα δεν είναι σατανάς!

— Και τί είναι λοιπόν; ηρώτησεν ούτος και επειδή ο Βόλφρετ έσιώπα, εξηκολούθησε πλήρης εμπιστοσύνης.— Δεν λέγω ότι πραγματικός εινε, δεν ήξεύρω τί εινε, και ού έπισης δεν τό γνωρίζεις. Γνωρίζω όμως τί ήμπορεί να είνε.

— Ο ξένος, ο όποιος κατά τά φαινόμενα επνίγη, και ή μεταμόρφωσις του άρροώστου εκείνου εις γυναικα, δεν μοι άρέσκει. Ίσως να δηήξααν και οι δύο άνθρωπινα όντα και πνεύμα τί θαλάσσιον να παρελάβε τον ένα και να αφήκε τον άλλον να τον σώσει διά να τον φέρης εις τό σπίτι. Διαβολικό έργο σου λέγω.

— Αδελφέ Πέτρε, λέγει ο Βόλφρετ.— Προητέρα την ενόμιζες γυναικα. Ένα κακό πνεύμα δεν ασπάζεται ποτέ, τον στανούν. Και ή Χίλδα μεταβαίνει ταυτικά εις την εκκλησιάν.

— Τά καλά πνεύματα δμνούν τον Κύριον, Βόλφρετ. Και εγω ίσως να άπατώμε ή να ήπατήθην. Δεν θέλω ακριβώς να είπω ότι ή νέα είνε άπειταίμενη υπό του Σατανά.

— Είνε τόσοσ καλή και δεν ήμπορεί να είνε. Αρκεί να την παρατηρήση κανείς, διά να πεισθή περι της άθωότητός της. Αλλά είνε δυστυχής. Ταυτα λέγων επλησίασε την θύραν και εφώνησεν, ενώ ή μητηρ του έλεγε προς τούτον.

— Βόλφρετ, μείνε εδω.
— Έρχομαι άμέσως μητέρα! και εξήλθε.
— Πτωχέ νέε, λέγει ή Ματθίλδη στενούζουσα.

— Ναί, αλήθεια! πτωχέ νέε! Ηκουσες ότι άσκετά του είπα διά να τον φέρω εις τον έαυτόν του. Έχει όμως δίκαιο.

Η Χίλδα είνε τόσοσ καλή, ώσπερ δεν πιστεύω να ήχη κακός σκοπούς, έπειτα είνε τόσοσ θεοσεβής.

— Ωστε διαβεβαιώνεις ότι οι άνθρωποι άπατάνται και ότι δεν είνε Γοργόνα;

— Να τό διαβεβαιώσω; όχι. Διότι, ότι ήτο Γοργόνα, τούτο είνε βέβαιον. Ένας παιδευμένος μοναχός, από την Γέντην, ο όποιος, πρό πέντε ετών επισκέψθη την μονήν μας μοι διηγήθη, ότι είνε αναγνώσει εις παλαιά βιβλία περι ήπώξεως Γοργονών.

— Ω! πόσοσ ήθελα να γνωρίζω τί πρέπει να πιστέω! Η Χίλδα είνε τόσοσ καλή. Όταν όμως σκεπτόμαι, ότι πιθανόν να κάμη δυστυχή τον υϊόν μου, γίνομαι τόσοσ άνησυχος. Η Παναγία να τον φυλάττη! Ίσως να είνε πάλιν εις τον εξώστην και κατάρχη την θαλάσσιαν. Τι ζητεί εκεί μέσα; Ο Βόλφρετ θά μετέθη βέβαια προς αναζήτησιν του.

— Ο χρόνος διδάσκει πολλά, Ματθίλδη. Εκείνο όμως τό όπϊον περισσότερον δεν μοι άρέσκει είνε ότι δεν θέλει να όμιλήση ενώπιόν μου εκείνη την ξένην γλώσσααν την όποϊαν γνωρίζει. Αλλά είνε άργά και πρέπει να φεύγω.

Λέγων ταυτα, ο μοναχέ Πέτρος ήγήθη και εξήλθεν, ακολουθούμενος μέχρι της θύρας υπό της Ματθίλδης.

✱

Ο χειμών δεν είνε εποχή κερωδών δια τους ναυτικούς. Αι' αυτό μεγάλη δηήξεε του Βόλφρετ ή χαρά, όταν έμαθεν ότι της Γέντης οι κάτοικοι ενυρτίσσαν την πόλιν Αουδεονάρθεν, εκ του όποιον γεγονότος ήρχιζεν εκ νέου ο πόλεμος μεταξύ της πόλεως Γέντης και του Λουδοβίκου Μάλες κόμητος της Φλανδρίας. Διότι εσκέψθη ότι μεταφρών εις τούς κατοίκους της Γέντης όπλα και πολεμοφόδια ήδύνατο να κερωδίσει άσκετά. Ούτε ή Ματθίλδη όμως, ούτε ή Χίλδα, έπρεπε να γνωρίζουν με' πόσοσ κίνδυνον εκκερωδίσε. Τούτο εν τούτοις δεν έμεινε μυστικόν.

Η επίπλωσις του δωματιόν του Βόλφρετ διά την Χίλδαν, ή άγορά μερικόν ενδυμάτων διά την ίδιαν, και τά λοιπά έξοδα, τά όποια απήγει ή διαμονή της, είχαν εξατλήσει τό ποσόσν του όποιον ευρέθη εντός του σακιδίου της Χίλδας, και ή έλλειψις χορημάτων εστενοχώρει πολύ τον Βόλφρετ, μη δυνάμενον να περιποιηθ ή μητέρα του και την Χίλδαν κατά την επιθυμίαν του.

Οδδποτε ειχε σκεψθή ο Βόλφρετ να αποπέμψη την νέα. Απεναντίας από πολλου διετέλει υπό τον φόβον μήπως αυτή τούς εγκαταλίπει, χωρίς βεβαίως να υποθέτη, όπως υπέθετον ύλοι της πόλεως οι κάτοικοι ότι θά έπιπτεν εντός της θυλά-

σος και θά εξηφανίζετο. Η ίδια ή Ματθίλδη, καιτοι κατά πρώτον, εδχαρίστως θά έβλεπε την Χίλδαν άπεχομένην, οδδέποτε εξεφρόσθη τιοιούτόν τι ενώπιόν της, καιτοι καλώς εγνώπιζειν ότι ή διατήρησίς της εστοιχίσε πολύ εις τό ισχυρόν βαλάντιον του υϊού της. Τώρα όμως ειχε συνενθίσει εις την συντροφιάν της και θά εδλίβετο πολυ άν την έστερεϊτο τώρα πρό πάντων ότι ή Χίλδα δεν ήτο πλέον μελαγχολική και ανήσυχος, αλλά πρόθυμος απεναντίας να βοηθή την γραϊαν εις όλας τας οικιακάς ύπηρεσίας.

Ο χειμών ειχε παρόλθει και ήγγιζε τό θέρους. Η Ματθίλδη ειχεν εξέλθει προς έπισκεψην γνωρίμου της τινός, ή όποία εννύδνευε να αποθάνη.

Όταν ο Βόλφρετ επέστρεφεν εις την οικίαν, ευρε την Χίλδαν μόνην άσχιολουμένην εις εν κέντημα. Όμοιον τούτου ειχε πρότινος πωλήσει ή Ματθίλδη. Η έγγρασία της Γοργόνας ήτο έξόχου τέχνης και επληρώνετο καλά. Ο Βόλφρετ την εχαιρείεσε και εκάθησεν άπέναντι αυτής. Παρηγείρι σκεπτικώς τούς ταχείς της νέας διατύλους, παρηγείρι την καλλονήν της, την ώραϊαν της κόμην, τό σάμα της τό λεπτόν.

Και ενψ την παρηγείρι εκείνη ύψωσε την κεφαλήν και λέγει προς τούτον.

— Θά αναχωρήσης και πάλιν πρό της έσπέρας Βόλφρετ; Δεν κοιράσθεσθε;

— Πιθανόν να φύγω. Αλλά και ού έγυάξεσαι πολύ.

— Αλλά ού Βόλφρετ; επανέλαβεν ή νέα, ενψ εν δάκρυον εκυλίετο επί των λευκών παρειών της, τό όποιον εξέφοραξε την μεγάλην της καλωσύνην.— Ω Βόλφρετ πόσοσ θά λυπηθ ή καλή σου μητέρα άν άσθενήσης. Εργάζεσαι πολύ και τά επικίνδυνα ταξείδια την κάμουν να είνε τόσοσ άνησυχος.

— Αν σου συμβή κανεν κακόν. Αφες λοιπόν αυτά;

— Δεν δύναμαι, λέγει ο Βόλφρετ και όταν εκείνη ήρώτησε— Διατί όχι; εξηκολούθησε να μένη σιωπηλός.

— Γνωρίζω διατί σιωπής, λέγει αυτή και έθεσε τό ερογόρειόν της επί της τραπέζης— Δεν θέλης να είπης ότι ή εδω διαμονή μου σέ αναγκάζη να αναλαβάνης αυτά τά επικίνδυνα καί άπηροευμένα ταξείδια. Σε παρακαλώ.

— Η διαμονή σου; εφώνησεν ο Βόλφρετ.— Όχι, Χίλδα, και πώς τούτο; Τά χορήματα, τά όποια ήσαν ιδικά σου δεν εξουδεύθησαν άκόμη και εκτός τούτου, κερωδίεις ή ίδια χορήματα τά όποια ελαρκοδν δια τά έξοδά σου.

— Αν τούτο είνε αληθές! απήτησε στεναζούσα ή Χίλδα, κινούσα την κεφαλήν. Δεν είνε όμως ούτω. Κοπιάζεις ού και κάμνεις την μητέρα σου και τον έαυτόν σου δυστυχή δι' εμέ.

— Διά σέ; εφώνησεν ο Βόλφρετ άνεγειρόμενος. Και δεν γνωρίζεις Χίλδα, ότι όλα όσα έχω, την ζωήν μου αυτήν την θυσιάζω; Μήπως εν βλέμμα σου εδτυχεσ δεν με αποπληρώνει δι' ύλους τούς κινδύνους τούς όποιους διατρέχω;

— Καί ή μητηρ σου Βόλφρετ;

— Η μητέρα μου είνε τόσοσ καλή. Δεν είνε δυνατόν να σοι είπεν ότι είσαι βάρος εδω μέσα. Γνωρίζω ότι σέ αγαπώ, ώσαν να ήσο κόρη της.

— Αυτό είνε αληθές, αλλά κόρη της δεν είμαι. Αχ μητέρα μου, πότε θά σέ ιδω, πότε θά σέ θλίρω εις τας άγκάλας μου; Εφώνησεν αφηριδώς, πλήρης πόνου. Και με τας ώραϊάς της χειρός εκάλυψε τούς ώραιούς της οφθαλμούς, τούς όποιους κατόπιν άπεκάλυψε και άνώψωσε προς τον οδρανόν. Τα δάκρυα έπιπτον κατά μήκος των παρειών της ως άργυρά σταγόνες.

Τούτο συνεκίνησε τον Βόλφρετ και κατετάραξεν αυτόν, διότι ήγάπα την Χίλδαν. Δεν εσκέπτετο πλέον τί θά έλεγεν ή Ματθίλδη, τί θά έπίστευον οι κάτοικοι του Φλίσιγκεν—τί θά εξεφώνει ο μοναχός Πέτρος; αλλά παρασυνθεϊς από τον ερωτά του άνεφώνησε:

— Αι' αγαπήν της Παναγίας, μη κλαίης ώραϊα Χίλδα. Θά σοι δωρήσω εγω μίαν μητέρα. Η Ματθίλδη είνε μητέρα σου.

— Η Ματθίλδη; εφώνησεν ή Χίλδα θανάμαζουσα, και παρηγείρισε τούτον ερωτηματικώς, χωρίς να αποσύρη την χείρα την όποϊαν ή έθλιβεν ο Βόλφρετ.

— Ναί. Και θά είνε μία πολύ καλή μητηρ δι' εκείνην, ή όποία θά κάμη τον Βόλφρετ εδτυχή.— Και εγουνήτησε πλησιόν της και εξηκολούθησε.

— Η χείρ μου ειχε την δύναμιν να σέ σώσει την νύκτα εκείνην, αλλά δεν έχει την δύναμιν να σέ αναγκάση να γείνη ιδική μου.

— Διατί τότε έμεινάς και τώρα με βλέπεις τόσοσ άσθηρά; Δεν είμαι ο ίδιος Βόλφρετ;

— Α! κλαίεις. Με συνεχώρησες, πιστεύω.

— Ίδέ, Χίλδα τά δάκρυά σου θραούν την καρδιάν μου... Με συνεχώρησες;

— Διατί νομίζεις ότι είμαι δυσμενής μαζί σου, Βόλφρετ;

— Ενόμισα— λέγει ο Βόλφρετ βραδέως. Κατόπιν εξηκολούθησε με ταχύτητα. Η χείρ σου τρέμει Χίλδα, όχι από άσθην, αλλά από τρώμον. Διατί Χίλδα;

— Απατάσαι, ή θέλεις να απατάσαι, Βόλφρετ. Είνε δυνατόν να νομίζης ότι δεν σέ γνωρίζω; Αν τρέμω, τρέμω όχι εκ φόβου από σέ, αλλά δια σέ. Σήνω επάνω...

— Όχι εφώνησεν ο Βόλφρετ.— Εδω, γονυπετής πρό των ποδών σου, θά σοι όμιλήσω, και ού θά με άκούσης. Χίλδα. Σε αγαπώ και άνεν σου, δεν δύναμαι να είμαι εδτυχής...

— Ω! σιώπα σέ παρακαλώ.

— Πλήν εκείνος επανέλαβε.

— Και διατί να να σιωπήσω, άφοδ άφείλω να είπω την αλήθειαν;

— Βόλφρετ! εφώνησεν ή Χίλδα και έθεσε την χείρά της επί του στόματός του. Εκείνος εφίλησε την λευκήν χείρα και εξηκολούθησε.

— Αφες με να όμιλώ. Δεν σοι στοιχίζει τίποτε να με άκούσης. Χίλδα αγαπητή, είπέ ότι σοι είμαι προσφιλής...

— Δυστυχή, σιώπα! Γνωρίζεις ποία είμαι; Γνωρίζεις προς ποϊαν όμιλείς; Σιώπα, Μητηρ του Θεού, βοήθει με. Σώσον αυτόν! Βόλφρετ! Βόλφρετ! άν σέ αγαπήσω θά είμαι ή καταστροφή σου.

— Έστο! λέγει ο Βόλφρετ και περιέβαλε δια των βραχιόνων τά γόνατα αυτής. Έστο ή καταστροφή, ο θανάτός μου. Δεν φοβούμαι δι' αυτό, άν μόνον με αγαπήσ. Αδιαφορώ ποία είσαι...

— Ω μη κλαίης...

— Ω Μητηρ του Θεού, έλέησον τά τέκνα σου! Γνωρίζεις πόσοσ άντίστην χάριν αούτο. Αλλά ή θλίψις του μοι σπαράσσει την καρδιάν.

Μη είσαι τόσοσ περίλυπος, Βόλφρετ. Αφοδ ή άγάπη μου σέ κάμνει εδτυχή, λάβε αυτήν.

— Είνε τούτο αληθές; ηρώτησεν ο Βόλφρετ έξαλλος και κατεφίλει τας χείράς της. Δεν ήδύνατο να πιστεύη την άκοήν του.— Αλλά διατί αυτά τά δάκρυα, Χίλδα;... Α με εμπνάζεις!

— Διατί να σέ εμπνάζω, Βόλφρετ; Δεν είσαι ού εκείνος ο όποιος έσωσας την ζωήν μου. Δύναμαι λοιπόν να άσθηθώ τίποτε εις σέ;

— Σε πιστεύω... Μοι έλεγεσ πρό δλίγον ότι έχεις μητέρα. Αν τούτο είνε αληθές, θά την τιμώ και θά την αγαπώ... Σε λυπει αυτή ή ερώτησις; Δεν θάτην επαναλάβω ποτέ πλέον... Ω πόσοσ εφοβούμην μήπως έφωγεσ και δεν σέ επανέβλεπον ποτέ!

— Δεν θά έφενγον άφοδ με συνεκράτει ή εδγνωμοσύνη. Θά έμενον και άν άκόμη μοι επεβάλλετο να αναχωρήσω.

— Τώρα άνήρω εις σέ ολοκλήρωσ. ... Αλλά την μητέρα μου, δεν δύναμαι να την αφήσω... Όταν αναπαυθ ή θά σέ άκολουθήσω υπό τον θέλεις, τώρα όμως... όχι, όχι άκόμη.

— Καί διατί νομίζεις ότι εγω θέλω να σέ άποσπάσω από την μητέρα σου;

— Η μητηρ σου θά είνε και ή ιδική μου. Θά καταστήσω την ζωήν της εδτυχή. Θά έχη τώρα δύο τέκνα να την αγαπών.

— Ω σέ εδχαρίστω, απήτησεν ο Βόλφρετ, περιχαρήσ. Συγγνώμην διότι σέ παρηγέρησα. Αλλά, είπέ μοι τώρα ποία είσαι... έμπιστεύθη εις εμέ.

— Θέλεις λοιπόν να με χάσης διαπαντός Βόλφρετ; Ζητεί τον θανάτον σου;

— Να σέ χάσω; Καλέρον να αποθάνω, λέγει ο Βόλφρετ, θλίβον την νέα εις τας άγκάλας του... Μη άνησυχής Χίλδα, δεν θά επαναλάβω αυτήν την ερώτησιν.

— Καί δεν δύναμαι, ούτε μοι επιτρέπεται να σοι δωσω άπάντησν εις τούτην. Σε αγαπώ και εσο με αυτό εδχαριστημένος. Αν σοι είπω ποία είμαι, κινδυνεύει ή ζωή σου και τότε δεν θά έχω τον Βόλφρετ και θά αποθάνω και εγω.

— Πόσοσ λυγείται είνε αι' λέψεις σου! Εφώνησεν ο Βόλφρετ: Αλλ' ερχεται ή μητέρα. Πόσοσ εδτυχησ θά είνε όταν μάθ η ότι ο υϊός της...

— Μη λέγης άκόμη τίποτε, αγαπητέ Βόλφρετ! παρηκάλεσεν ή Χίλδα.

— Ο νέος όμως έθλαπε την χείρα της και λέγει.

— Η μητηρ γνωρίζει καλώς ότι σέ αγαπώ και δεν δύναμαι να τή άποκρύψω την εδτυχιάν μου. Ας υπάχωμεν να την προσπαντήσωμεν.

— Δεκαεπτά μήνες ειχον παρόλθει άπότον κατέστη γνωστόν, ότι ο Βόλφρετ ειχε σολάβει μίαν Γοργόνα και τώρα ολοκλήρωσ ή

✱

πόλις όμιλει περι των μεγάλων εδθήσεων της ήμέρας. Περι του γάμου του Βόλφρετ Κόρυμαν μετά της Γοργόνας. Οι άνδρες ελεγον ότι ήθειλον. Αι νεάνιδες εθλίβοντο διότι έχανον ένα περιόδοσον γαμβρόν. Οι πολλοί δεν εγνώριζον άν έπρεπε να διατείρον η να ζηλεύουν τον νεαρόν ναυτικόν. Διότι ελέγετο ότι ή νύμφη ήτο ώραϊα. Ποίος όμως τό εγνώριζε; και εκτός τούτου ήτο ζήτημα άξιον πολλής σκέφειας να λάβη κανείς δια σύζυγον μίαν Γοργόνα. Κανείς δεν είζειρε να είπη ποία θά ήσαν αι συνέπειαι. Αι γραϊαι αι όποια εις τοιαυτα ζήτήματα πάντοτε κατι έχουν να ειλουν, διέδιδον ότι ή Ματθίλδη, μετά τά συμβάντα θά απέθνησκε ταχέως και δεν θά ήδύθυε να καταστή μάμμη.

Εις την οίκίαν της Ματθίλδης κανείς δεν έλάμβανεν άπ' ύφιν τά άνα την πόλιν διαφημιζόμενα. Η πτωχή γυνή ειχε δώσει την συγκατάθεσιν της, ειχε πείσει τον μοναχόν Πέτρον να εδλογήση τον γάμον και βλέπουσα τον υϊόν της εδτυχή ειχε λημονήσει όλα τά προηγούμενα και ύλους της τούς φόβους.

Τά οικονομικά των δεν επέτρεπον να κάμωσι μεγάλας εορτάς. Ποδ οι καιροί εκείνοι κατά τούς όποιους ή Ματθίλδη ώδηγείτο νύμφη εις την αυτήν εκείνην οικίαν. Πόσοσ τά πράγματα ειχον αλλάξει! τώρα δεν ήτο κανείς να βοηθήσ η, τότε δηήρχον τόσοσ και τόσοσ δηήρταται. Καί αυτός ο δλιγαρκής Πέτρος έβλεπεν ότι πράγματι τά πάντα ήσαν μεταβεβλημένα.

Η Χίλδα εφώρεσε τό ένδυμα τό όποιον έφερε κατά την εποχήν κατά την όποϊαν ειχε σώσει αυτήν ο Βόλφρετ. Η άλλουσι εχορέματο περι τον λαμόν της και κάτωθεν αυτής ήτο άνησθημένος διακώγων κόμημα χρουσοδν μετά πολυτίμων λίθων επί του όποιον, ως έλεγεν ή ίδια, δήρηχε φάσμακον κατά των άσθενείων. Περι τούτου ή Ματθίλδη, επειδή ή Χίλδα τό έφερε πάντοτε επάνω της, ειχε την ιδέαν, την όποϊαν συνέμειρίζετο και ο Πέτρος ότι ήτο μαγικόν πρόγμα, και πολλάκις ειχον σκεψθή να τό άφαιρέσουν από αυτήν ίνα διασπάσουν την άσρατον δύναμιν ή όποια εφαινετο ότι ελλκε την κόρην προς την θαλάσσιαν.

Η Ματθίλδη εκοπίασεν εις τον γάμον, έβαλεν όλα τά δυνατά της, και παρεσκεύασε τά καλλίτερα φαγητά τά όποια ήδύνατο, προς μεγάλην εδχαρίστησιν του μοναχού Πέτρον, ο όποιος δεν ήμέλησε ποσώσ να τιμήση δεόντως, και υπερεδόντως τά παρατεθέντα.

Μετά τά φαγητά παρητέθησαν σίκα και άλλα γλυκύσματα, και οινοσ και ζυθος και ο μοναχός δεν έπαυε να λέγη και οδδέποτε ήσθάνθη εις την ζωήν του μεγαλειότεραν εδχαρίστησιν.

— Είνε καϊμα, κατ' Ματθίλδη, έλεγε, ότι τά παιδιά δεν τιμούν ύλους πρέπει αυτάς τας εδλογίας. Να με συγχωρήσητε ότι παρατώγω, αλλά να λάβετε και ύπ' ύφιν ότι δεν περνούμε καλά άπ' αυτήν την έπωριν εις τό μοναστήριον και ότι αι νηστειαί είνε μακράι και πολυήμεροι Αι' ο Θεός να σās εδλογη παιδιά μου.

Ο Βόλφρετ δεν απήτησεν ή Ματθίλδη έγέλασε και ή Χίλδα ή όποια δεν ήκουσε τά λέχθέντα έμενεν άδιαφορός, έως ότου ο μοναχός ειπε προς αυτήν και πάλιν.

— Ο Θεός να σέ εδλογή, κόρη μου. Απ' αυτής απήτησεν ο Βόλφρετ.

— Ο Θεός να σέ εισακούση. Μίαν φοράν νημφένεται κανείς και αυτήν την εδτυχιάν οδ δέ την γνωρίζεις.

— Εδτυχιάν; επανέλαβεν ο Πέτρος. Πιστεύω να έχης δίκαιον. Αλλά είνε μία εδτυχία παροδική. Και ή εκκλησία, είνε μία ώραϊα νύμφη και άθανάτος μάλιστα. Το μόνον ότι όταν ήμεις αποθάνωμεν μās όπποιν υπό τό χρώμα και κανέν δάκρυον δεν χύνεται δι' ήμας.

— Αυτό είνε αληθές, παρητήρησεν ή Ματθίλδη και οι οφθαλμοί της κατέστησαν ύγροί. Εσυλλογίζετο τον σύζυγον, τον όποιον ειχεν απολέσει. Όταν όμως ο Βόλφρετ και ή Χίλδα έτεινον προς αυτήν τας χείρας, τή έφάνη ότι ήθειλον δι' αούτο τώσ σημειου να την διαβεβαιώσουν, ότι ή άγάπη και ή μέριμνα αυτών θά άνεπλήρωσε την άπόλειαν εκείνου.

Και ούτω παρηγορηθεϊσα, λέγει. — Αλλά γνωρίζεις μοναχέ, ότι ο Κύριος χύνει βάλσαμον εις εκάστην πληγήν την όποϊαν ανοίγει.

Οι μοναχοί δεν έχουν, είνε αληθές τό εδτύχημα να δέχωνται δάκρυα επί των τάφων των, αλλά ο Κύριος δέχεται τας προσευχάς των ζώντων μοναχών άπ'εχ των προσοπαθανόντων. Καί, εγω Πέτρε, σέ βεβαιώ ότι αισθάνομαι ότι ή σημερινή ήμέρα είνε ή εδτυχεστέρα την όποϊαν μοι έδωκεν ο Κύριος. Και όμως είμαι γραϊα. Ζώ εν μέσω της εδτυχίας των παιδιών μου. (Ακολουθεί)

ΛΑΪΚΑ

ΕΙΣ ΤΑ...ΚΟΜΜΑΤΙΑ

ΕΙΣ ΠΟΛΛΑ ΜΕΡΗ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΙΝΑ ΧΩΡΙΑ ΤΗΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙ ΤΟ ΕΞΗΣ ΠΡΟΑΪΖΟΝ ΕΘΙΜΟΝ.

ΕΠΟΙΜΑΖΕΙ ΚΑΘΕ ΧΩΡΙΟ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΜΙΑΝ ΑΡΧΕΤΑ ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΡΟΣΦΟΡΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΕΧΟΝΤΕΣ ΑΥΤΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΣΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ.

ΕΚΕΙ ΜΟΙΡΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΝ ΜΙΣΟΙ ΚΛΑΙΝΕ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΜΝΗΜΑΤΑ, ΟΙ ΔΕ ΆΛΛΟΙ ΜΙΣΟΙ..... ΧΟΡΕΥΟΥΝ ΠΑΡΕΚΕΙ. "Οταν καμμία γυναίκα κουρασθή κλαίονσα ή νομίζει ότι εξεπλήρωσε την προς τον θανόντα υποχρέωσίν της, αφήνει τούς θρήνους και τούς κοπετούς και πηγαίνει και λαμβάνει μέρος εις τον χορόν.

Κατόπιν κόπτουν την προσφοράν εις πολλά μικρά κομμάτια τας οποιας ο ένας δίδει εις τον άλλον.

— Πάρε βρέ Δημήτρη και συχώρα τον Αντώνη.

— Πάρε κυρά Γιάννενα και συχώρα την Ελένη.

Μετὰ ταῦτα ἐν σώματι πάλιν φεύγουσιν πρὸς τὸ χωριό καθ' ὃδὸν δὲ ἂν συναντήσουν κανένα τοῦ δίδου μικρὸν τεμάχιον προσφορᾶς παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ συγχωρήσῃ τὸς πεθικμένους των.

Τὸ μνημόσυνον δὲ αὐτὸ τὸ λέγουσιν κομμάτια καὶ ἀκούει κανεὶς τὴν παραμονὴν τῆς εὐρυτῆς αὐτῆς:

— Θὰ πᾶμε αὐριο εἰς τὰ κομμάτια:

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σκολόπουκος

Πῶς ὁ Παπᾶ-Κωνσταντῆς εὗρεκε τὸ διάβολό του.

Ὁ Παπᾶ-Κωνσταντῆς εἶχε συμφωνήσει μετὰ τὸ ποιμνιόν του νὰ θάπτῃ τὸς νεκροὺς λαμβάνων τὴν πληρωμὴν του ἀναλόγως τῆς τάξεως τοῦ μακαρίτου ποῦ ἄφησε τὸν κόσμο τοῦτο. Κατὰ τὸν ἄγιον τοῦ Θεοῦ οἱ νεκροὶ διηροῦντο εἰς τρεῖς τάξεις, ἀναλόγως τοῦ ἀναστήματός των. Καὶ διὰ μὲν τὸς ἀνήκοντας εἰς τὴν πρώτην τάξιν εἶχεν ὀρίσῃ 5 δραχ., διὰ δὲ τὸς εἰς τὴν δευτέραν 3 καὶ διὰ τὸς σπιθικαίους μόνον 2.

Ὅτ' αὐτὸς ἰδοὺν ὁσάκις ἤθελε προσκληθῆ διὰ νὰ θάψῃ τινὰ ἔλεγε πάντοτε ἀπὸ συνήθειαν πλεον ἁγιά νὰ δῶ ἀνὲ βραστῶ καὶ τὸ μέτρος καὶ ἄμα ἐπήγαγε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ νεκροῦ ἢ πρῶτην του δουλειὰ ἦτο νὰ μετρήσῃ αὐτὸν γιὰ νὰ δῆ εἰς ποίαν τάξιν ἔπρεπε νὰ τὸν κατατάξῃ! Κατὰ καλὴ τύχην τοῦ Παπᾶ-Κωνσταντῆ οἱ χωρικοὶ του ὄλοι κατετάσσοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν πρώτην τάξιν καὶ ἔτσι ἐπενοῦσαν καλὰ καὶ ὁ γέροντας ἔμεινεν εὐχαριστημένος.

Μία φορὰ ὅμως κατὰ κακὴν του τύχην ἐπῆγε στὸ χωριὸ του ἕνας ζένοσ καὶ σὲ λίγο καιρὸ ἀπέθανε στὸν ζένο τόπο.

Οἱ χωρικοὶ ἔσ' ἂν καλοὶ χριστιανοὶ ποῦ ἦτανε ἐμαζευτήκανε ὄλοι καὶ ἀποφασίσανεν ἂν θάψουνε τὸ νεκρὸ μετὰ τὰ χρήματα τῆς κοινότητος τοῦ χωριοῦ των. Ὁ Παπᾶ-Κωνσταντῆς ποῦ δὲν ἤξευρε ἀκόμη τίποτε γιὰ τὸ θάνατον τοῦ ζένου, μάλιστα τὸ ἀκούσε ἐπῆρε τὸ μέτροσ του καὶ ἐξελκίνησε σιγᾶ-σιγᾶ καὶ σὲ λίγο ἦτανε στὸ σπῆτι ποῦ ἦτανε τὸ νεκρὸ.

— Πρῶτο μπόι, φωνάζει ὁ Παπᾶς ἀφοῦ ἐμέτρησε τὸν μακαρίτην.

— Κάμε γιὰ τὴ ψυχὴ σου, εὐλογημένε, καὶ θάψε τον γιὰ τρίτο μπόι, θαρεῖς το δὲ καὶ τοῦ λόγου σου πῶς εἶναι φτωχικὸ τὸ χωριὸ μας, ἀπαντῶν οἱ χωρικοὶ.

Ὁ γέροντας ὅμως φοβούμενος μήπως βροῦνε ἀφορμὴ οἱ χωρικοὶ του καὶ χαλάσουνε τὴ συμφωνίαν δὲν ἀκούει τέτοια πράγματα. Ἐπὶ τέλους ὅμως κατάρθωσαν νὰ κεντήσουν τὴ φιλοτιμίαν του, γιὰ τὸν ἐβρίψαν εἰς τὰ ρητὰ τοῦ Εὐαγγελίου ποῦ

τοὺς ἐδίδασκε νὰ τηροῦνε αὐτοὶ καὶ τὰ οποια μόνον γιὰ τὸν ἑαυτὸν του δὲν ἔλεγε, καὶ ἔτσι θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας ἀπεφάσισε νὰ τὸν θάψῃ γιὰ τρίτο μπόι.

Ἡ νεκροπομπὴ ἤρχισε γιὰ τὸ νεκροταφεῖο μετὰ κλαίματα καὶ σκοτώματα (κατὰ τὴν συνήθειαν ποῦ ἔχουν ἀκόμη στὰ χωριά) γιὰ τὴν ὄλιαν ἢ γυναικίαν τοῦ χωριοῦ τὸν ἐλυπηθήκανε τὸν καίμενον γιὰ τὴν ἔξενον.

Ἡ κυρά Κατερίνα ποῦ εἶχε ἕνα παιδί καὶ μόνον καὶ τὸ θάψανε στὰ ζένα χωρὶς νὰ τὸ κλύσῃ, θυμήθηκε τὴν τὸ γυιὸ τῆς καὶ ἤρχισε νὰ μοιρολογᾶται τὸ ζένο μετὰ τὴν ὀρεξί τῆς νομίζουσα πῶς ἔκλειε τὸ παιδί

νὰ εἶνε γεροὶ ὅπως αὐτό, νὰ ζήσουν πολλὰ χρόνια, καὶ νὰ κάμουν ἄσπρα μαλλιά ὅπως τὸ σκύροδο.

— Ἐν κενενα τὸν σκουπίση κανεὶς διὰ σκρόθρου, ὁ «κανεὶς» αὐτὸς δὲν αὐξάνει κατὰ τὸ ἀνάστημα περισσύτερον.

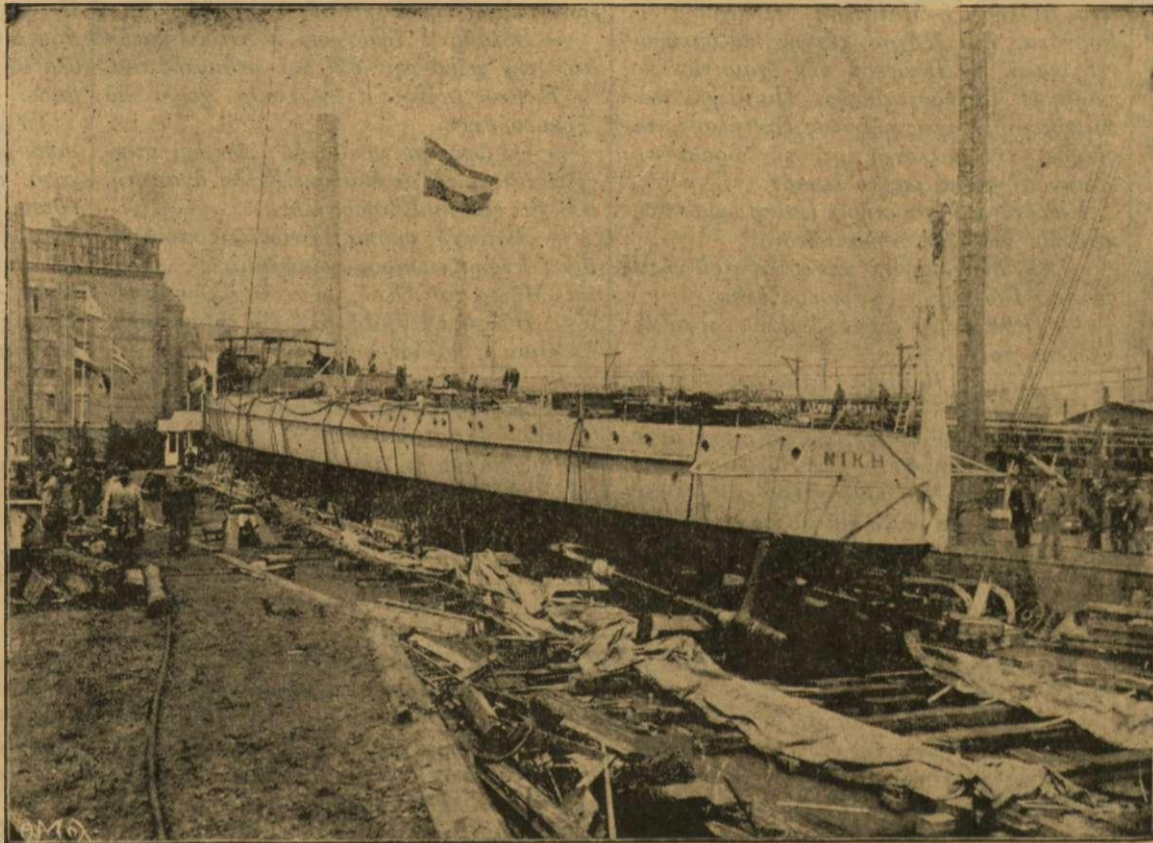
Τρίκαλα

Διαβολάκι

Ἡ Βασίλ' ἀρχόντισσα

Δὲν εἶνε κρέμα κ' ἄδικον, δὲν εἶνε κ' ἀμαρτία νὰν' ἢ Βασίλ' σ' ἀρημίᾳ σὲ κλέφτικα λημέρια νὰ στρώνῃ πεῖνα στρώματα κ' ἔξέει προσκεκλάδας; Κε' ὁ Θύμιος-Γάκης φωνάζει ἀπὸ τὸ καρποῦλι: — Σῆκω Βασίλω κ' εἴφερε καὶ πᾶσι ἢ πούλια γῶμα Σῆκω ν' ἀνάφης τὴ φωτιὰ νὰ κάνης τὸν καφέ σου

Ἡ "ΝΙΚΗ", ΜΑΣ

Ἡ περιγραφή τῆς «Νίκης»

Τὸ ἀντιτορπιλικὸν «Νίκη», ἔχει ἐκτόπισιν 350 τόννων, μήκος ἐν τῇ ἰσάλῳ 67 μέτρα, πλάτος 6,6, ὕψος ὑπὲρ τὴν ἰσάλον 3,75, βάθος δ' ὑπ' αὐτὴν 1,85. Ἡ ταχύτης αὐτῆς εἶνε 30 μιλίων, τὸ δ' ὕλικόν τοῦ σκάφους ἀρίστης ποιότητος χάλυξ τοῦ Siemens Martin τὰ ὑποβρύχια αὐτοῦ μέρη εἰσὶν ἐπιψευδαργυρωμένα, ἵνα μὴ προσβάλλωνται ὑπὸ τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος.

Καθ' ὅλον τὸ μήκος ἐν τῷ ἐσωτερικῷ αὐτοῦ διαφεύει τὰ

στεγανῶν τοιχωμάτων

εἰς 11 κύρια διαμερίσματα, ὑποδιαιρούμενα εἰς μικρότερα· εὐρύχωροι χώροι διὰ τε τὸς ἀξιωματικούς καὶ τὸ πλήρωμα, εἰς τὰ βραχέστατα δ' αὐτοῦ μέρη ὑπάρχουσι διαμερίσματα διὰ τὰ πολεμικὰ ἀποθήκας λοιπῶν ἐξαρτημάτων καὶ τροφίμων, πάντα ταῦτα διὰ δύο θερμομαγῶν τοιχωμάτων προφυλαγμένα.

Τὸ πλήρωμα αὐτοῦ καθόλου θὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ 8 ἀξιωματικούς, 12 ὑπαξιωματικούς καὶ 38 ναύτας καὶ θερμαστάς. Τὰ διαμερίσματα τῶν ἀξιωματικῶν εἰσὶν ἐφωτισμένα μετὰ

πασῶν τῶν εὐμαρειῶν

μετὰ θερμάνσεως δι' ἄτμου, ἀνεμιστήρων καὶ ηλεκτρικῶν φωτισμῶν· πάντα τὰ διαμερίσματα πρὸς προφύλαξιν τοῦ πληρώματος ἐναντίον θραυσμάτων ἐχθρικών βλήματων εἰσὶν ἐκ χαλυβδίνων τοιχωμάτων κατασκευασμένα, ὁ δὲ πύργος τοῦ πλοίου ἐκ νικελούχου χάλυθος. Διαμερίσμα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλοίου ἰδίον εἶνε διατεταγμένον διὰ τὸς χάρτας καὶ τὰ ἐξαρτήματα τοῦ τηλεγράφου ἀνευ σύρματος.

Τοῦ ἰσχυροτάτου σκάφους

ὁ ὄπισμος

συνίσταται εἰς δύο ταχυδῶλα τῶν 7,6, τέσσαρα τῶν 5,7 καὶ δύο ἐκφενδονιστικὰ μηχανήματα τορπιλλῶν τῶν 45 ὑφέκατομέτρων.

Ἀντλία πρὸς διαφόρους σκοποὺς καὶ ἐξατμιστήρες παραγωγῆς ποσῆμου ὕδατος εἰσὶν ἐπίσης ἐγκατεστημένοι.

Διὰ τὸν ηλεκτρικὸν φωτισμὸν καὶ τὸς προβολεὶς ὑπάρχουσι δύο

δυναμομηχαναὶ

ἀναλόγου μεγέθους 80 βολτίων τάσεως. Δύο ἔλικες μετὰ τριῶν πτερυγίων ἐκάστη, κατασκευασμένα ἐκ καθιτεροχάλκου εἰσὶν ἐκτετακτικῶν πρὸς κίνησιν τοῦ πλοίου.

Αἱ ἔλικες τίθενται εἰς κίνησιν ὑπὸ δύο ἀτμομηχανῶν, ἐκάτερως τετρακυλίνδρου καὶ τριπλῆς συνθέτου ἀποτονώσεως. Ἡ ἰσχύς τῶν μηχανῶν εἶνε τοιαύτη, ὥστε τὸ πλοῖον νὰ κινῆται μετὰ

30 μιλίων

ταχύτητος. Τέσσαρες λέβητες ὑδραυλοφόροι πρὸς παραγωγὴν τοῦ ἄτμου καὶ ἀτμοκίνητοι φυστήρες πρὸς ἀνάπτυξιν τεχνιτοῦ ρεύματος συμπληροῦσι τὴν ἐγκατάστασιν τῶν μηχανῶν μετὰ τῶν τριῶν καπνοδόχων τοῦ πλοίου.

τῆς (ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος ὁ μάταιος), μετὰ δὲ στὰ πολλὰ μοιρολόγια εἶπε καὶ τὸ ἐξῆς μετὰ τὸν θάνατον ἠχο ποῦ μεταχειρίζονται σὲ τέτοια περίστασι. «Ξένο μου ξενάκι μου ποῖός σ' ἔφερε στὰ ξένα».

— «Ὁ διάβολος τὸν ἔφερε καὶ μ' ἔκαψε καὶ μένα», ἀκούεται ἡ τρεμουλιαστή φωνὴ τοῦ Παπᾶ Κωνσταντῆ ἔξω φρονῶν ἀπὸ τὸ θυμὸν του γιὰ τὸ ἔχασε 3 δραχμάς...

(Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ κ. Ἐμ. Γ. Παππαδάκη ἐκ Κρήτης).

Θεσσαλικά ἔθιμα καὶ προλήψεις

Εἰς τὴν Θεσσαλίαν τὴν πρώτην Αὐγούστου, μάλιστα ἐξυπνήσαν, τρώγουσιν ἕνα «κράνι» γιὰ νὰ γείνουν κόκκινοι καθὼς αὐτοί.

— Τὴν πρωτομαχὰ τρώγουσιν σκόρδο γιὰ

κ' ἢ ἔφαγον μᾶς ἔρχεται τρεῖς μοῦδες φορτωμένες ἢ μὴ ἔχει τὸ μάλαμα κ' ἄλλῃ ἔχει τ' ἀσῆμι καὶ ἢ τρίτη ἢ καλλίτερη, ὅλα τὰ λαγαροῦδια.

Σημ. «Α.Ο.Δ.Ο». Τὸ ἄγμα αὐτὸ ἀναφέρεται εἰς τὴν Βασιλικὴν Ζάπτα τὴν ὁποίαν πρὸ τινῶν ἐτῶν συνέλαβεν αἰμαλώτον ὁ ληστάρχος Καπετάν-Στρατῆς, ὁστις ἐλυμάνετο τὴν περιφέρειαν τῶν Τζουμέρκων.

Ὁ Καπετάν-Στρατῆς καθ' ὅλον τὸν ληστρικὸν βίον του εἶχεν ὡς προσωποπαλῆ καζόν του τὸν ἄνω Θύμιος-Γάκην, ὅστις μέγιστος τοῦ 1895 εὐρίσκειτο εἰς τὰς φυλακάς τῶν Ἰωαννίνων (συλληφθεὶς κατόπιν) ὅπου κατασκευάζε πεζετάτα, πίπες καὶ μπουζούκια.

Ὅτε ἐγένεον ἡ ἄνω αἰμαλώσις ὁ Ζάπτας εὐρίσκειτο εἰς τὴν Ἀλεξανδρούσαν, ἅμα δὲ ἔμαθε τὰ γενόμενα, χωρὶς νὰ καταγγεῖλῃ τίποτε πονηρῶν, ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐφόστωσε τρεῖς ἡμίονους μετὰ πενεκέδες τοῦ πετρολάου γεμάτους χρήματα καὶ τὸς ἀπέστειλε εἰς τοὺς ληστὰς, ὁστίντες ἀπηλευθέρωσαν ἀμέσως τὴν συλληφθεῖσαν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μασσοῦρα

Κ' αὐτὸς ὁ Διάβολος....

Μία φορὰ ἕνας ἔχων νὰ λάβῃ χρήματα ἀπὸ ἕνα ἄλλον κκομπληρωτῆ, μετέβαινε καὶ τοῦ τὰ ἐζήτη: τακτικά.

Ἐκεῖνος ἀφοῦ ἐζήτησε ὅλας τὰς ἀναβολὰς τοῦ λέγει ἐπὶ τέλους:

— Πέρασε καὶ μένε τοῦ ἁγίου Κούκου, νὰ σὲ πληρώσω χωρὶς ἄλλο.

Ὁ δανειστής ἔφυγε ἤσυγος καὶ ἐπερίμενε τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου Κούκου, διὰ νὰ πάρῃ νὰ πάρῃ τὰ λεπτὰ του.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἡμέρα αὐτὴ φυσικὰ δὲν ἤρχετο ποτέ, κατέφυγεν εἰς τὴν Σύνοψιν, καὶ ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖ δὲν εἶρε τοιοῦτον ἄγιον, συνεβουλεύθη ἕνα φίλον του.

— Τέτοιον ἄγιο, τοῦ λέει ὁ φίλος του, δὲν ἐνημποῦμαι ἐν τοῦτοις ὅμοις ἐπειδὴ δὲν φαίνεται σὲ κανένα ἐκκλησιαστικὸ βιβλίον, πῆγαίνε τὴν ἡμέραν τῶν ἁγίων Πάντων· τότε εἶνε ὄλοι μαζευμένοι οἱ ἄγιοι γραμμένοι καὶ ἄγραφοι καὶ θὰ εἶνε καὶ αὐτός.

Τοῦτο καὶ ἐγένετο.

— Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἔλθῃς τοῦ ἁγίου Κούκου νὰ σὲ πληρώσω, λέγει ὁ ὀφειλέτης πρὸς τὸν δικαστήν, ἄμα τὸν εἶδε.

— Ἐκύτταξα ὅλα τὰ χαρτὰ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἀπήντησεν ὁ δανειστής, καὶ αὐτὸν τὸν ἄγιο δὲν τὸν βρῆκα. Σήμερον λοιπὸν ποῦ εἶνε ὄλοι μαζευμένοι ἤρθα, γιὰ τὴν καὶ αὐτὸς ὁ πειρασμός μετὰ ἢ εἶνε.....

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μασσοῦρα

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Τιμᾶτε τὸ γῆρας, ἔλεγεν ὁ Βίων, διότι πρὸς αὐτὸ πάντες βαδίζομεν.

Κάρολος ὁ Ζ', ἠρώτησεν ἕνα Γκασκων. Τί ἠδύνατο νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν του.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν: Ὅστε ἡ προσφορὰ τριῶν βασιλείων ὡς τὸ ἰδικόν σου, ἐκτός μιᾶς προσβολῆς.

Ὁ βίος βραχύς εἶναι, διὰ τὸς εὐτυχεῖς καὶ μακροχρόνιος διὰ τὸς δυστυχεῖς.

Ἡ σοφία εἶναι θησαυρὸς τοῦ πνεύματος καὶ ἡ φρόνησις ἡ κλεῖς τοῦ θησαυροῦ.

Ὅση ἀνοησία ὑπάρχει ἐς τὸ νὰ γίνεταί τις τὸ φρόνητον τῶν ὑποδεστέρων του, ἄλλη τόση τὸ νὰ ἐπισύρῃ τὴν περιφρόνησιν τῶν ἀνωτέρων του.

Ἐστᾶλησαν ὑπὸ τοῦ κ. Γ. δι Λαοῦτικ.

— Διὰ τὴν πολυτέλειαν κυρία, συγκατατίθεσθε ὅπως ἀπασθᾶ τὴν γειρά σας; — Διότι τοῦτο ἀποτελεῖ μίαν τυπικὴν ἀβροφροσύνην, καὶ διότι συνάμα ὁ σύζυγός μου οὐδὲν θὰ εἶχε νὰ ἀντεῖπῃ.

— Ἄ! κυρία, εἰάν ἐγνωρίζετε τὴν μεθυστικὴν ἠδονὴν ἣν εὐρίσκει ἐν τῷ χειροφιλήματι τούτῳ!

— Κύριε, εἰάν, μὴ πληροῦσα εἰμὴ διὰ διαυγοῦς ὕδατος τὰ ποτήρια τῶν συνδαιτημόνων μου, ἐμάνθανον αἰφνης ὅτι εἰς ἐξ αὐτῶν ἐμεθύσθη, κατ' οὐδὲν θὰ ἐθεώρουν ἑαυτὴν συνένοχον τῆς μέθης του καὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ ἐγκεφάλου του!

ἘΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟ ΗΡΩΑ ΚΑΠΕΤΑΝ ΛΙΤΣΑ

Ὅσα ποτάμια δάκρυα καὶ ὄση καταγίδια δάκρυα ἔντροπῆς ἐσκόρπισεν ἡ μαῦρὴ μας [Πατριὰ,

Βαρυβογγῶντας τρομερά!

Ὅλα μαζί ἔσ' ἀστήθια σου τὰ διάπλατα ἐ- [νωθῆκαν

Καὶ ἐδικικῆρα θάλασσα κ' ἀγριεμένην ἐγγί- [καν

Πηνιγμὸν σκορπῶντας καὶ φθορά.

Μὰ βλέπει ὁ Χάρος ἀξάφνα τὴ δόξα του νὰ [σβύνη

Μπροστά σου, ὦ Λίτσα ἀτρόμητε, καὶ δαι- [τῆ σου δίνει

Καὶ πέφτεις Γίγας φοβερός!

Χωρὶς νὰ ξεύρῃ ὁ ἄπονος πῶς τὸ θερμὸν σου [αἷμα

Θὰ γίνῃ Ἀχέρον νὰ πνιγῇ κάθε Βουλγάρου [ὀρέμμα,

Κάθε τῆς Δόξης μας ἐχθρός.

Φ. Πανδρ

ΥΠΟ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥΛΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

(Ο Σίρ 'Ιωνάθαν' Άρκερ λαβών παραγγελίαν πρὸς ἀγοράν οίκιας εἰς Λονδίονν Τρανσυλβανίαν...)

«Όταν θὰ εἶμαι μαζί σου, θὰ κρατήσω ἡμερολόγιον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον...

«Δυνατὸν νὰ τὸ δείξω μίαν ἡμέραν εἰς τὸν 'Ιωνάθαν...

«Εὐάθα ἀτίως ὀλίγας βασιτικὰς γραμμάς ἀπὸ τὸν 'Ιωνάθαν...

«Εἰπέ μοι ὅλα τὰ νέα, ὅταν γράψῃς... Ἀκούω φήμας καὶ μάλιστα δι' ἕνα ὑψηλόν, ὠραίον καὶ σγουρομάλλον...»

Ἐπιστολὴ Λουκίας Ουδέστερα πρὸς τὴν Μίαν Μούρρεϋ

«17, ὁδὸς Τσατταμ. Τετάρτη Φιλιάτη Μίνα,

«Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σοῦ διηγηθῶ... Ὁ ὑψηλὸς σγουρομάλλης... ὅστις ἦτο μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν τελευταίαν ἐκδρομὴν ἦτο ὁ κ. 'Όλμουδ...

«Τοῦτο δοκιμάζει πολὺ ἐπ' ἐμοῦ... ἄλλα κολακεύομαι νὰ πιστεύσω, ὅτι ἤρθε σκληρὸν καρδίαν...

«Μίνα, εἴπομεν ὅλα τὰ μυστικά μετ' ἡμῶν εἰς τὴν ἄλλην, ἀφοῦ ἡμεῖς παίδισκαί... Εἰκοσιμῆρα μαζί καὶ μαζί ἐτρόγγαμεν...

ματήσω. Καλὴν νύκτα. Ἐνθυμοῦ με εἰς τὰς προσευχάς σου... Μίνα, καὶ παρακάλεϊ διὰ τὴν εὐτυχίαν μου.

«ΛΟΥΚΙΑ

«Γ. Γ. — Περιττὸν νὰ σοῦ εἰπώ: τοῦτο εἶνε μυστικόν, Δ.»

Ἐπιστολὴ Λουκίας Ουδέστερα πρὸς τὴν Μίαν Μούρρεϋ

24 Μαΐου

«Φιλιάτῃ Μίνα,

«Ἐυχαριστίας καὶ πάλιν εὐχαριστίας διὰ τὴν γλυκεῖαν ἐπιστολήν σου!... Ἦτο τὸσον εὐχάριστον νὰ μού δώσῃς ἀφορμὴν νὰ σοῦ διηγηθῶ...

«Ἀκριβὴ μου, ποτὲ δὲν βρέχει, ἀλλὰ πλημμυρεῖ... Ἦσαν ἀληθεῖς εἶνε αἱ παλαιαὶ παρομοιαί... Ἐδοῦν εἶμαι ποῦ θὰ κλείσῃ εἰκοσι...

«Μεταξὺ κραστία εἶνε τὸσον κενόδοξο!... Σὺ κ' ἐγὼ, Μίνα, ἀκριβὴ μου, ποῦ εἰμεθα ἀρραβωνισμέναι καὶ μέλλομεν ν' ἀποκατασταθῶμεν...

«Ῥοιπὸν, ἀγαπητὴ μου ὁ ἀριθμὸς ἕνα ἦλθεν ἀκριβὸς πρὸ τοῦ γενομένου... Σοῦ εἶπα περὶ αὐτοῦ, ὁ δάκτωρ Τζῶν Σουάρδ, ὁ ἱατρός ποῦ ἔχει τὸ φρονεοκομεῖον...

«Ὀμιλήσει πρὸς ἐμὲ, Μίνα, πολὺ ἀπ' εὐθείας... Μοῦ εἶπε πόσον προσφιλέης τοῦ ἦμην ἀν καὶ τὸσῳ ὀλίγον με εἶγε γνωρίζει καὶ τί θὰ ἦτο ἡ ζωὴ του μαζί μ' ἐμέ διὰ νὰ τὸν φαίρῳ καὶ τὸν βοηθῶ...

«Ὀμιλήσει πρὸς ἐμὲ, Μίνα, πολὺ ἀπ' εὐθείας... Μοῦ εἶπε πόσον προσφιλέης τοῦ ἦμην ἀν καὶ τὸσῳ ὀλίγον με εἶγε γνωρίζει καὶ τί θὰ ἦτο ἡ ζωὴ του μαζί μ' ἐμέ διὰ νὰ τὸν φαίρῳ καὶ τὸν βοηθῶ... Εἶτα διεκόπη καὶ ῥηότησεν ἀν ἡμπεροῦσα νὰ τὸν ἀγαπήσω ἐν καρδίῳ καὶ ὅταν ἐγὼ ἐστειν τὴν καρτὴν μου, αἱ χειρὲς του ἔτρομεον...

«Ἐστρέρα

«Ὁ 'Αρθούρος τόσα ἐξήλεθε κ' αἰσθάνομαι τὸν εἰαυτὸν εἰς ἀεὶ καλλιτέραν διάθεσιν... Διέκονα ἀνωτέρω ὡστε δύναμαι νὰ ἐξακολουθήσω νὰ σοῦ διηγηθῶ τὰ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν... Λοιπὸν, ἀκριβὴ μου, ὁ ἀριθμὸς δύο ἦλθε μετὰ τὸ γεῦμα... Εἶνε τὸσον νόστιμος ἄνθρωπος, 'Αλερκανός ἀπὸ τὸ Τεζάζ, ὁ κ. Κουίνου Π. Μόρρις καὶ φαινεταὶ τὸσον νέος καὶ τὸσον φρέσκος... ὡστε ἀδύνατον σφεδὸν φαίνεται νὰ ἔγῃ ταπεινὸς εἰς τὸσῳ μέρει καὶ νὰ ἐδοκίμασε τόσας περσιπέσεις... Πρέπει νὰ σοῦ εἰπώ ἀπὸ πρὶν τοῦ δὲν ὁμιλεῖ πάντοτε κορακιστικὰ— τοῦτέστι δὲν τὸ κἀνανεῖ ποτὲ πρὸς ζήλους ἢ ἐνώπιον ζένων, καθὼς εἶνε πράγματι καλῆς ἀνατορῆς καὶ ἔχει ἐξαίρετους τρόπους— ἀλλ' εἶγεν ἐνοήσεις, ὅτι ἐγὼ τέρπομαι νὰ τὸν ἀκούω νὰ ὁμιλεῖ 'Αμερικανικὰ κορακιστικὰ καὶ ὁσῶς ἡμῖν παρούσα καὶ δὲν ἦτο κανεῖς, ὅστις νὰ παραξενευθῆ ἔλεγε τὸσον ἀστεία πράγματα... Φοβούμαι ἀκριβὴ μου, ὅτι τὰ πλάτει μόνος σου ὅλα αὐτὰ, ἐπειδὴ προσαρμόζονται ἀκριβῶς εἰς δὲ ἄλλο ἔγῃ νὰ εἶπῃ. 'Αλλ' ἔτσι τὸ ἔχει ἡ γλώσσα αὐτῆ. Δὲν εἰζέουσ ἐγὼ ἡ ἴδια ἀν θὰ ὁμιλήσω ποτὲ τὸ ἴδιωμα αὐτό, οὐτε ἠξέουσ ἀν ὁ

'Αρθούρος τὸ νόστιμωτάτα ἐπειδὴ δὲν τὸν ἀκούσα ποτὲ νὰ ὁμιλεῖ οὐτε λέξιν... Λοιπὸν ὁ κ. Μόρρις ἐκάθισε στὸ πλάγι μου καὶ ἐφάνετο τὸσον εὐτυχῆς καὶ κομψὸς ὅσον ἡμπεροῦσε, ἀλλὰ τὸν ἐβλεπα νὰ εἶνε πολὺ νευρικός οὐ ἦτον... Ἐλαβε τὴν χεῖρά μου καὶ εἶπε τὸσον μαλακά.

«Μὲς Λούσου, τὸ κατέγῳ ποῦ δὲν εἶμ' ἀξίος νὰ σῆς βάλω τὰ κομμάτια ἀπὸ τὰ μικρὰ σιβαλάκια σας, μὰ ἀπεικάζω, πῶς ἂν ἀπαντήσῃτε νὰ βοήθη ἄνθρωπον π-ὺ νὰ συντροφώμετε μαζί του γιὰ νὰ πᾶτε νὰ ζηνοίξετε τὸν θησαυρὸ ποῦ φυλᾷν οἱ ἐπτά δράκοι με τὰς ἐπτά λυγνίνας— δὲν θέλετε νὰ δεσσετε τὴν κλωστή σας δίπλα 'ς ἐμένα καὶ νὰ τρέξουμε μακρὸν δρόμον ἀνάταμα, πληλαῶντας μὲ δι-πλὲς σέλλες;

«Μάλιστα, ἐφαίετο τὸσον καλόκαρδος καὶ τὸσον γαρτωμένος, ὡστε δὲν μοῦ ἐφάνη διόλου τὸσον σκληρὸν νὰ τοῦ ἀρηθῶ, ὅσον μοῦ εἶγε φανῆ διὰ τὸν ἀτυχή κ. Σουάρδ κ' ἔτσι τοῦ εἶπα τὸσον εὐθύμως κ' ἐγὼ, ὅτι δὲν ξέουσ πῶς δένουν τὲς κλωστὲς καὶ ὅτι δὲν γνωρίζω ἀπὸ σέλλες. Τότε εἶπεν ὅτι εἶγεν ὁμιλήσει με ἐλαφρὸν τρόπον καὶ ἐλίπξει ὅτι ἐάν ἔκαμε λάθος νὰ πράξῃ οὕτω εἰς μίαν ὑπόθεσιν σοβαρὰν καὶ τὸσον βαρυσήμαντον δι' αὐτὸν θὰ τὸν ἐσυγγώρουν. Ἐφάνη πράγματι σοβαρὸς ὅταν ἔλεγε τοῦτο καὶ δὲν ἡμπεροῦσα νὰ μὴν αἰσθάνῳ ὀλίγην σοβαρότητα κ' ἐγὼ—ἠξέουσ, Μίνα, θὰ με νομίσῃτε τρομαρὰ ἐρωτοτροποῦσαν— ἔλον ὅτι δὲν ἡμπεροῦσα νὰ αἰσθάνῳ καὶ κἀτὶ νὰ ἀγαλλίσαι, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἀριθμὸς δύο εἰς μίαν ἡμέραν. Καὶ τότε ἀκριβὴ μου πῶν δυνήθω νὰ εἶπω λέξιν ἤρως νὰ ἐκχυρῇ πληρῆς γειμαρρον ἐρωτοπαθείας, καταθέτων αὐτὴν τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν μου εἰς τοὺς πόδας σου... Ἐφάνετο τὸσον ἐκθύμως νὰ ὁμιλεῖ, ὡστε ποτὲ πλέον δὲν θὰ νομίζω, ὅτι δύναται εἰς ἀνθρώπους νὰ εἶνε φιλοπαίγιμον πάντοτε καὶ ποτὲ νὰ μὴν ὁμιλεῖ σπουδαίως, ἐπειδὴ εἶνε εὐτάραπος πολλῶς. Ἰσθ-ἠέτω, εἶπε κἀτὶ τὸ εἰς τὴν ὀψιν μου, τὸ ὅσῳ τὸν ἀνερχότανε διότι ἀφνης ἐστάθη καὶ εἶπε με ἐν εἶδος ἀνδοκτικῆς ζήσεως, διὰ τὴν ὅσῳ θὰ ἡδυνάμην νὰ τὸν ἀγαπήσω εἰς ἡμῖν ελευθερία.

«Λουκία εἶσαι κόρη με εἰλικρινῆ καρδιᾶν τὸ ζέουσα. Δὲν θὰ ἡρῳομένη ἐδῶ νὰ σοῦ ὁμιλήσω ὅπως σοῦ ὁμιλεῖ, ἐάν δὲν σ' ἐπίστευα ἀφνης εὐθείαν μέρει τῶν μυθίων τῆς ψυχῆς σου. Εἶπέ μοι, ὅπως ἕνας καλὸς φίλος εἰς ἄλλον, εἶνε κανεῖς ἀλλος διὰ τὸν ὅσῳ ἐνδιαφέρεσαι; Καὶ ἂν εἶνε δὲν θὰ σ' ἐνοχλήσω εἰς τὸ παρακρίνον πλέον, ἀλλ' ἂν θὰ εἶμαι, ἐάν τὸ ἐπιτρέψῃς, λίαν πιστὸς φίλος... «Ἀκριβὴ μου Μίνα, διὰ τί τὸσον εὐγενεὶς νὰ εἶνε οἱ ἄνδρες, ὅταν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες εἰμεθα τὸσον ὀλίγον ἄξια αὐτῶν; Ὀλίγω πρότερον σφεδὸν ἠστειζόμην με αὐτὸν τὸν μεγαλόκαρδον, τὸν ὅπως πρέπει ἄνθρωπον. 'Ανεύθην εἰς δάκρυα. Ἦσθ-ἠόμεν πράγματι μεγάλῃν λύτην. Κατ'ὼς καιροῦ κλαίουσα, ἡρῳομένη νὰ κυττάξω κατὰματα τὸν κ. Μόρρις καὶ τοῦ εἶπα καθαρά.

«Ναί εἶνε κάποιος ποῦ τὸν ἀγαπᾷ, καίτοι αὐτὸς δὲν μοῦ εἶπε ποτὲ ἂν με ἀγαπᾷ... Ἐγὼ δὲν εἶμαι νὰ ὁμιλήσω πρὸς αὐτὸν τὸσον εὐθέτως, διότι ἐνα φῶς ἐπλήθην εἰς τὴν ὀψιν του, ἔστεινε πᾶς δύο χειρὰς του καὶ ἐλάβε τὰς ἰδικὰς μου— νομίζω ἐγὼ τὰς ἔβαλα εἰς τὰς ἰδικὰς του— καὶ εἶπε με ἐγκάροιον τρόπον.

«Ἐστὶν, καλὴ μου κόρη. Ἀξίζει καλλιτέρα νὰ εἶθῃ κανεῖς ἄργᾳ με τὴν ἐλπίδα διὰ νὰ σὲ ἀποκητήσῃ παρὰ νὰ εἶθῃ ἐγκαίρως διὰ πᾶσαν ἄλλην νεανίδα εἰς τὸν κόσμον. Μὴν ν-αίς, ἀκριβὴ μου. Ἐάν δ' ἐμέ, εἶμαι γιερὴ καρδιά καὶ τὸ σφκῶν ὄρθιος.

«Ἐάν ὁ ἄλλος αὐτὸς δὲν γνωρίζῃ τὴν εὐτυχίαν του, θὰ κἀμῃ καλὰ ν' ἀνοήξῃ τὰ μέτια του γρηγόρα ἢ ἄλλως θὰ ἐγῇ, νὰ κἀμῃ μ' ἐμέ. Μικροῦλα, ἡ γρηστότης σου καὶ τὸ ἄρρος σου μ' ἔκαμαν φίλον καὶ τοῦτο εἶνε σπανιότερον ἀπὸ ἐραστῆν. εἶνε πλέον ἀφιλοκερδὲς τοῦλάττωρον. 'Ακριβὴ μου, μέλλω νὰ ἔχω μεγάλῃν μοναξίαν μετὰ τῆς βασιλείας αὐτῆς καὶ τῆς μελλούσης. Δὲν θὰ μού δώσῃς ἕνα φιλίμα; Ὅθεν εἶνε κἀτὶ ποῦ θὰ διώγῃ τὸ σκῶτος τῶρα καὶ τότε. Ἡμπεσεῖ, τὸ ζέρει, ἂν ἀγαπᾷς, ἐπειδὴ ὁ ἄλλος ἐκεῖνος καλὸς ἄνθρωπος ποῖπει νὰ εἶνε καλὸς ἀκριβὴ μου καὶ ὠραίος ἄνθρωπος, ἄλλως δὲν θὰ τὸν ἀγαποῦσε— δὲν εἶπε ἀκόμη τὸν λόγον του.

«Τοῦτο με εἰλκυσε, Μίνα, διότι ἦτο γενναίον καὶ ἄβρον ἐκ ἐμοῦς του κ' ἐφέρετο τὸσον προσηστε πρὸς ἀντίληγον—δὲν ἔγει οὕτω;—καὶ αὐτὸς ἦτο τὸσον λυπημένος. Ὅθεν ἐκῦθα καὶ τὸν ἐφίλησα. 'Ανωρῶθη κρατῶν τὰς δύο χειρὰς μου καὶ ἐμβλέπων εἰς τὸ πρόσωπόν μου εἶπε:

«Μικροῦλα, κατῶ τὸ χεῖρ σου καὶ μ' ἐοίλησες καὶ δὲν αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν μες κἀμουν φίλους, κανὲν ἄλλο ποτὲ δὲν θὰ μες κἀμῃ. Εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐνεμένη εἰλικρινείαν σου πρὸς ἐμὲ καὶ ὑγίαινε!

«Ἐβλήψε τελευταίαν ὁσῶν τὴν χεῖρά μου καὶ ἀφαιρέσας τὸν πῆλόν του ἀπῆλθε κατ' εὐθείαν ἐξω τῆς αἰθούσης, χωρὶς νὰ κυττάξῃ ὀπίσω χωρὶς δάκρυα ἢ φρικασίαν ἢ ἀνάπαυλαν κ' ἐγὼ κλαίω ὡς παιδίον. 'Ο, διὰ τί ἕνας ἄνθρωπος ὡσῶν αὐτὸν νὰ γίνεταἰ δυστυχῆς, ὅταν ὑπάρχουν τόσα πλήθη νεανίδων, αἵτινες θὰ ἐφιλοντὸ ἔδορας τῶ ὅσῳ αὐτὸς ἐπάτησε; Ἦξέουσ θὰ τὸ ἔκαμα ἀν ἡμῖν ελευθερία. 'Ακριβὴ μου, αὐτὸ με κατέβληψε καὶ αἰσθάνομαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ γράφω περὶ εὐτυχίας τῶρα εὐθὺς ἀσού σοῦ διηγήθῃν τοῦτο, καὶ δὲν θέλω νὰ διηγηθῶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τρία ἐωςῶ του ἀποθῆ εἰς εὐτυχίαν.

« Ἢ αἶ ἀγαπῶσά σε

ΛΟΥΚΙΑ »

«Γ. Γ. — 'Ω, διὰ τὸν ἀσθὴν τρεῖς—δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶπω διὰ τὸν ἀριθμὸν τρεῖς; εἶνε ἀνάγκη; Ἐχτὸς τούτου ἦσαν ὅλα τὸσον τυχεγυμέν-ε. Ἐφάνῃ μόνον ἦσαν στικμῆ ἀπὸ τῆν ελευσίαν του εἰς τὴν αἰθούσαν ἕως ποῦ οἱ δύο βραγιόνες του με περιεβαλλον καὶ με ἐσίλει. Εἶμαι πολὺ, πολὺ εὐ-

τυχῆς καὶ δὲν ἠξέουσ τί ἔκαμα δι' ν' ἀξιώθω τοῦτου. 'Οφείλω μόνον νὰ προσπαθῶ εἰς τὸ μέλλον νὰ δείξω εἰς τὸν Θεὸν ὅτι δὲν εἶμαι ἀγένητος δι' ὀλην τὴν πρὸς ἐμὲ καλοαίωρην του πέμψόντός μου τοιούτον ἐραστὴν σύζυγον καὶ φίλον.

Ἡμερολόγιον τοῦ δάκτορος Σοβαρδ.

(Διὰ φωνογράφου)

25 Μαΐου

Ἔφρασε πάσης ὀρέξεως σήμερον. Δὲν δύναμαι νὰ φάγω, δὲν δύναμαι ν' ἀναπαυθῶ, ὅθεν ἔς γράψω σημειώσεις. Ἀπὸ τῆς γρησίνης ἀτυχίας μου, αἰσθάνομαι ἂν κενόν. Τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν φαίνεται ἀκετῆς σπουδαιότητος ὡστε νὰ εἶνε ἄξιον νὰ τὸ κἀμῃ τις...

Ἐπειδὴ ἐννόωζον ὅτι ἡ μόνη θεραπεία διὰ τὸ εἶδος αὐτὸ εἶνε ἡ ἐργασία, κατὰ τὸν μεταζὺ τῶν πασχόντων. Προέκρινα ἕνα, ὅστις μοῦ εἶπε δώσει ἀφορμὴν μελέτης πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον ἐγούσης. Εἶνε τὸσον ἀλλόκοτος εἰς τὰς ιδέας του, καὶ τὸσον ἀνόμοιος με τὸν κοινὸν φρονοβλαθῆ, ὡστε ἀπεφάσισα νὰ τὸν ἐνοήσω τὸσον καλὰ ὅσον δύναμαι. Σήμερον φαίνεται νὰ ἐπληθίσασα ἐγγύτερον ἢ ἄλλοτε εἰς τὴν καρδίαν τοῦ μυστήριου.

Τὸν ῥῶτησα πληρέστερον ἢ ὅσον ποτὲ εἶχα κἀμῃ με σκοπὸν νὰ γείνω ἐγκρατής τῶν γεγονότων τῆς σφρονοπάτης του. Εἰς τὴν μέθοδον τὴν ὅσῳ μετεγερμένη ἐνοπήγρην, ὡς βλέπον νῦν, καὶ τις σκληρότης. Ἐφάνομην ὡς νὰ ἤθελα νὰ τὸν κρατήσω προσηλωμένον εἰς τὸν ἐπίκαιρον τῆς τρέλλας του, ποῖγμα τὸ ὅσῳ ἀποσέωυ εἰς τοὺς πάσχοντας ὅπως τὸ στόμα τοῦ ἄδου. (Ἰσθ-ἠέτω. Ἰσθ-ἠέτω ποῖας περσιπέσεις δὲν θὰ ἀπέσουετα τὴν γέενναν τοῦ ἄδου;) Omnia Romae venalia sunt. Ἢ κολασίς ἐστὶ τὴν ἀξίαν τῆς! Ἐάν ὑπάρ-ἠγῃ τι ὄπισθεν εἰς τὸ ἐνδίκτον τοῦτο, ἀξιολογώτερον θὰ εἶνε νὰ εἴδαται ἄργότερα μετ' ἀκριθείας, ὡστε καλλιτέρον θὰ ἦτο καὶ κἀμῃ τοῦτο ἦδη.

'Ρ. Μ. 'Ρένφελδ, ἠλικίας 59 ἐτῶν. Αἰματώδους κράσεως μεγάλην σωματικὴν ροιμήν, νοσηρότης εὐερέστιος; περίοδος μελαγχολίας, ἀπολήγουσαι εἰς ἔμμονόν τινα ιδέαν, τὴν ὅσῳ δὲν δύναμαι ν' ἀνακαλύψω. Ἰσθ-ἠέτω ὅτι ἡ αἰματώδης κρῆσις αὐτῆ καὶ ἡ ἐπιδρασία ἡ παραγῶ-δους διὰ τὸν ὅσῳ ἐνδιαφέρεται; Καὶ ἂν εἶνε δὲν θὰ σ' ἐνοχλήσω εἰς τὸ παρακρίνον πλέον, ἀλλ' ἂν θὰ εἶμαι, ἐάν τὸ ἐπιτρέψῃς, λίαν πιστὸς φίλος.

Ἐπιστολὴ Κουίνου Π. Μόρρις πρὸς τὸν ἀξέοτεμον Ἀρθού-ρον Ὀλμουδ

25 Μαΐου

Ἐγαπητῆ μου Ἄρτ,

Ἐγὼμεν εἶπει παραθυρία σιμὰ στὶς φωτιὰς τῶν κατασκηνοῦσων εἰς τὰ λιβάδια κ' ἐγόμεν ἐπίδεσις ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου τὰς πληγὰς, ἀφοῦ ἐδοκιμάσαμεν ἕνα ζεμδαρκάρια με τὸ ὠκεανὸ τὰς τοικουμάς κ' ἐγόμεν κάμει σπονδὰς καὶ προπόσεις εἰς τὰς ὄχθας τῶν καταρακτῶν.

Εἶνε κί' ἄλλα παραθυρία γιὰ νὰ εἰπωθοῦν, κί' ἄλλες πληγὰς γιὰ νὰ γιαιτοεθοῦν, κί' ἄλλες προπόσεις γιὰ νὰ γείνων. Ὅτε εἶνε αὐτὸ νὰ γείνη σιμὰ στὴ φωτιὰ τοῦ καταυλισμοῦ μου αὐρίον τὸ βροῦδι;

Δὲν ἔγω δισταγμὸν νὰ σὲ παρακαλέσω, ἐπειδὴ ξέουσ κάποια κυρία εἶνε καλεσμένη εἰς γεῦμα, καὶ τὸ εἶσαι ελευθερός.

Ἦν ἕνα μόνον ἕνας ἄλλος, ὁ παλαιὸς σύντροφός μας εἰς τὴν Κορέαν, Τζῶν Σουάρδ. Ἐρχεται καὶ αὐτὸς καὶ θέλομεν καὶ οἱ δύο καὶ σφι-ξωμεν τὰ κλαύματα μας ἀπάνω στὴν κορυὰ τοῦ κρασίου καὶ νὰ πιούμεν μετ' ἄλην τὴν καρδιά μου εἰς ὑγείαν τοῦ ἀτυχεστέρου ἀνδρὸς εἰς τὸν ἀγαθὴν κόσμον, ὅστις κατέκτεψε τὴν εὐγενεστέραν καρδιάν ποῦ ἐπλατεν ὁ Θεὸς καὶ τὴν καλλιτέραν ποῦ ἀξίζει νὰ κατακτηθῇ. Σοῦ ὑπόσχομαι ἐγκάρο-διον δεξιῶσιν καὶ φιλοστόργον ἀσπασμόν καὶ ὑγείαν τὸσον ἀληθινήν ὅσον τὸ δεῖξί σου ἔρει. Ὅθεν ἀρε-σθώμεν καὶ οἱ δύο νὰ σὲ ἀρήσομεν στὸ σπῆτι, ἐάν πῆς παραπολὺ βαθεῖα γιὰ ἕνα ζευγάρι μᾶτια. Ἐλα!

Διτὸς σου, γιὰ πάντα καὶ πάντοτε.

Κουίνου Π. Μόρρις.

Τηλεγράφημα ἀπὸ τὸν Ἀρθούρον Ὀλμουδ πρὸς τὸν Κουίνου Π. Μόρρις.

26 Μαΐου.

Ἐγγομαι. Φέρω μαντάτα τὰ ὅσῳ θὰ κἀμουν εἰς τὰ δύο αὐτῶ σου νὰ βοῖζου.

Ἡμερολόγιον τῆς Μίνης Μούρρεϋ

24 Ἰουλίου. Οὔτιμπυ.

Ἡ Λουκία με προῦπήγγησεν εἰς τὸν σταθμὸν, με ὕψιν εἶπε ποτὲ γλυκυτέραν καὶ ἁρσώτεραν καὶ μετέθετο ἐπ' ἀμάξης εἰς τὴν οἶκίαν εἰς τὸ Κορέ-σεντ, ὅπου κατοῖσκον δωμάτια. Εἶνε τερπνοτάτῃ θέσις. Ὁ μικρὸς ποταμὸς, ὁ 'Ερπ, ρεῖ ἐν τῷ μέσῳ βαθείας κοιλιάδος, ἧς ἐσύρνεταὶ καθὼς κατέ-τέρεται μέρει τοῦ αἰγιαλοῦ. Ἢ κοιλιάς εἶνε θαυμασιῶς γλοερὰ καὶ εἶνε τὸσον ἀνωφερῆς, ὡστε ὅταν εὐρίσκειαι εἰς τὸ ὕψωμα ἢ εἰς τὴν μίαν πλευρὰν ἢ εἰς τὴν ἄλλην, βλέπεις κατ' εὐθείαν πέραν αὐτῆς ἐκτὸς ἀν εἶσαι πολὺ σιμὰ διὰ νὰ κυττάξῃς κάτω. Κατακτιχὸ τῆς πόλεως, πέσαν τοῦ ποταμοῦ διακρίνονται τὰ ἔρειπια τοῦ μοναστηρίου τοῦ Οὔτιμπυ. Μεταξῶ τούτου καὶ τῆς πόλεως εἶνε ἡ ἐνοριακὴ ἐκκλησίαν, γύρω εἰς τὴν ὅσῳ ἀποῦσαι μέγα κοιμητήριον γεμᾶτον ἀπὸ ἐπι-τυμβίους λίθους.

Αυτό είναι κατά την εκτίμησίν μου το ευμορφότερον μέρος του Οδύππου, διότι κείται άνω της πόλεως και έχει πλήρη θέαν του λιμένος και όλης πέρας της παραλίας έως εκεί όπου προεκτείνεται εις την θάλασσαν το άκρωτήριον Κέττελνες.

Κατέρχεται τόσον αποτόμως επί της παραλίας, ώστε μέρος του κορηπιδώματος κατέρρευσε, και τινες των τάφων κατεσφράγησαν. Είς μίαν θέσιν, μέρος του περίτειγίσματος των τάφων εκτείπεται πέραν υπεράνω της άμυγδαλλόδου οδού μακράν κάτω υπάργουσι δρομίσκοι, μετά θρανίων παραπλεύρως αυτών, καθ' όλον το νεκροταφείον και άνθρωποι πηγαίνουν και κάθηνται όλημερης εκεί, απολαύοντες της φυσικής θέας και της αύρας της θαλάσσιας. Θα έρωμαι κι' έχω πολύ συχνά να κάθηνται εδώ εργαζόμενος τώρα γράφω εδώ με το βιβλίον επί του γόνάτος και άκροφαίω την συνουμιλίαν τριών γηραλέων ανθρώπων καθήμενων παραπλεύρως εμού. Φαίνονται να μη κάμνουν τίποτε άλλο δι' όλης της ημέρας παρά να κάθηνται: εδώ και να όμως.

Ο αίγιάδος άπλώνεται εμπρός μου με έν πρός την αλαργινήν πλευράν παλαιών εκ γρανίτου τείχος εκτεινόμενον έξω εις το πέλαγος, με μίαν καμπύλην εις το πέρασ αυτοί εις το μέσον της όπαιας ερείδεται εις φάρος. Όγκωδες θαλάσσιον τείχος περιβάει έκτός αυτού. Είς την έγγυσ πλευράν το τείχος σχηματίζει άγκωνήν εγκάρσιως τεμνομένην, εις το άκρον δέ αύτη έχει ένα φάρον. Μεταξύ των δύο φάρων άνοίγεται στενή είσοδος εις τον λιμένα, ήτις κατόπιν αίφνης εύρύνεται.

Είνε εύμορφα, όταν είναι πλημμυρά, άλλ' όταν είναι άμφορος, τα σπήλαια φάνουν σχεδόν μέχρι ζηρού βυθού και μόνον το οξύμα του Έσκ, ρέον μεταξύ όχθης εξ άμμου, ροχθεί εδώ κ' εκεί. Έξω του λιμένος πόδες την πλευράν τούτου ύψούνται επί ήμισυ σχεδόν μίλιον μέγας άμμόλοφος, ή απότομος άκρα του όποιου προεξέρχεται ήμισον του μεσομβριού φάρου, και σημαίνει την κακοκαιρίαν και αναάδει θρηνώδη ήχον του άνέμου. Έχουν μίαν δόξασιάν εδώ ότι, όταν έν πλοϊον χάνεται οι κώδωνες άκούονται άνοιχτά εις το πέλαγος. Πρέπει να έρωτήσω τον γέροντα δι' αυτό το πρόγμα; έρωταί προς τα εδώ.

Είνε νόστιμος γέρος. Πρέπει να είναι υπέρηγρος, καθόσον ή όψις του είναι τόσον ζωομένη και κλεισμένη όσον φλοίδς δένδρου. Μου λέγει ότι κοιναίει τα έκατόν και ότι ήτο ναύτης με τα φάρδκια της Ρολοιανόας, όταν έγένετο ή μάχη του Βατερόλ. Είναι μου φαίνεται πολύ σκεπτικός και δύσπιστος, διότι τον ήρώτησα περι του κώδωνος εις το πέλαγος και δια την άσπονδυμένην κυρά που βγαίνει στό Μοναστήρι, άπήνησε πολύ αποτόμως.

— Δεν πολύ σκοτίζομαι μ' αυτά τα πράγματα Μίς, αυτά έχου παραγείνη πλέον. Βέβαια δεν θέλω να πω πως δεν ήσαν ποτέ αλλά αυτά ήσαν του καιρού μου. Αλλά είναι καλά γιά τους γαλήδες τους τευπέλιδες και τους ατσαυτίδες, μα όχι γιά τον άμμορον κόρη σαν έσος. Αυτοί οι γαλήδες, από το Γίρεκ και το Λύδες που τρώνε πάντοτε παστές ρέγγες και πίνουν μπήρα και κυτάζου πώς να βρούν να ψωνίσουν φτηνά, είναι, ίκανοί να τα γάουον όλα αυτά και ακόμα και τας ψευτιές των έφημερίδων που γράφουν όλο παλαβομάρες.

Ενόμισα, ότι θα ήτο κατάλληλον πρόσωπον δια να άκούση κανείς ενδιαφέροντα πράγματα από το στόμα του, όθεν τον παρεκάλεσα άν ήθελε να μου πη τίποτε δια το φάρμαμα των φαλαινών εις τους παλαιούς γρόνους. Ητοιμάετο δια ν' άρχιση ότι το ωρολόγιον έσήμανε την έκτην ώραν τότε ο γέρον έσηκώθη δια ν' απέληθ και μου είπε :

— Πρέπει να πάω στίει τώρα, Μίς. Η έγγήνη μου δεν θέλει να την κάμνω να περιμένη. Βέβαια εν' εν' έτοιμο, γιατί γροιάζομαι πολλή ώρα γιά να μασήσω τα παξιμαδάκια και μου δίνει πολλά το λοιπόν Μίς, αύριο τα λέμε.

1. Αύγουστου ήλθα εδώ πρδ μιζς ώρας με την Δουκίαν και είχαμεν πολύ ενδιαφέρουσας ομιλίαν με τον γέροντα φίλον μου και τους δύο άλλους, οι όποιοι πάντοτε έρχονται να τον ανταμώσουν. Δεν θέλει να συμφωνήση εις τίποτε και αντιλέγει εις όλους. Έαν δεν δύναται να τους νικήση με επίχειρήματα, θυμώνει και βρίζει και τότε λαμβάνει την σιωπήν των άλλων ως συγκατάνευσιν εις τας ιδέας του.

Η Λουκία ήτο πολύ ώραία με την λευκήν ένδομυασιάν της, έχει λάθη όραϊον γέωμα απότου εύρίσκαται εδώ. Παρετήρησα, ότι οι γέροντες δεν άρροπορδσαν να έλθουν να καθήσουν πλησίον της όταν εκαθήμεθα όμοι. Είνε τόσον εύπροσήγορος προς τους γέροντας νομίζω, ότι όλοι την έρωτεύθησαν αμέσως. Ακόμη και ο παραξένος γέρος μου υπέκυψε και δεν άντέλεγεν εις αύτην, άλλ' αντί τούτου έδωκε διπλήν εις έμέ μερίδα. Έφερα τον λόγον περι λαϊκών δοξασιών και θεούλων και πάραυτα έπηρε δρόμον ένα είδος διδαχής. Θα προσπαθήσω ν' απομνημονεύσω εδώ τας ιδέας λέξεις του.

— Είνε όλο άρεσ-μάρες, παλαβομάρες, κουταμάρες αυτό είναι και άλλο τίποτε. Αυτά τα στοιχεία κι' ή νεράιδες κι' οι βουκολάκοι, και ή στρογγυλες και τα παρόμοια είναι καλά μονάγα γιά να τήξουν οι γορήεις ως σκιάγτρα, να φοβερίζουν τα μαυρά παιδιά! Είνε λόγια του άερος! Αυτά κι' όλα τα σημεία κι' ή φοβερός και ή μαντείες, όλα είναι φτιασμένα από ανθρώπους συμπερονοτόλους και πονηρούς γιά να κάνουν τους κουτους να γάνουν το λίγο μυαλό που έχου και να κροδίζου αυτοί όπου έχου συμφέρον. Ηιστέψατέ με, θυμώ να τα συλλογίζομαι αυτά. Στοχασητε δεν τους φτάνει να τυπώνουν ψευτιές στο χαρτί και να κηούτπουν ψέματα από τους άμβωνες, μόνον θέλουν να τα γράξου κι' άπάνω στής πλάκες των πεθαμένων. Κυτάξετε γύρω-γύρω εδώ, σ' όποιον ανήμα θέλετε! όλες αυτές ή πέτες

που κάνουν να σηκώσουν το κεφάλι όσο μπορούν. γέρονται από το βάρος της πολλής ψευτιζς που είναι γραμμένη επάνω τους. «Ενθάδε κείτεται το σώμα» και «αίώνια του ή μνήμη» και όμοι σχεδόν στής μισές από αυτές δεν είναι καθόλου σώματα, κι' ή μνήμη αυτώνου δεν μνημονεύεται καθόλου όχι να είναι αιώνιες.

Ψευτιές άλλ' αυτά, ψευτιές και τίποτε άλλο! Θεέ μου και τί νταβατούς! θα γίνει την ήμέραν της Κρίσεως, όταν θα πλάκώσουν όλοι τους εδώ με τα σάβανά τους, όλοι λαγανιασμένοι κι' άγριέμενοι και πασχίζοντας να ξεριζώσουν τις πλάκες τους, να της πάρουν μαζή, γιά ν' αποδείξουν, τί καλοί στάθηκαν μερικοί απ' αυτούς με λυωμένα χέρια και άμμουσμένα από τη θάλασσα που κούινε μώντο γρόνια κάτω στο πάτω της, ώστε να μήν μπορδν να σφίξουν τα χέρια τους γιά να πιάσουν.

Είδα από το αυτώρεσκον ήθος του γηραιού άνδρος και από τον τρόμον μεθ' ού έθεώρει κύκλω επιζήτων την έπιδοκιασιάν των συντρόφων του, ότι έχαυμε την επίδειξιν της φιλοσοφίας του, ό-θην υπέβαλα μίαν παρατήρησιν, όπως τω δώσω άφορηγή να εξακολουθήση :

— Ο κύριε Σγουέλς, δεν πιστεύω να διηλίγτε σοβρά. Αυτά αι πλάκες των τάφων δεν θα ψευδωνται βέβαια. (Ακολουθεί).

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ

Η πρόφη Αυτοκράτειρα Ευγενία είναι ένθουσιώδης λάτρης των ίων.

Η χήρα Αυτοκράτειρα της Ρωσίας άρέσκειται πολύ να τρώγη το μαυρο το ψωμί που τρώγου οι Δανοί στρατιώται. Όταν μεταβαίνει εις την Δανίαν τρώγει πάντοτε κουραμάναν του Δανικού στρατού, όταν δε έπιστρέψη εις την Ρωσίαν της στελλουον ένα Δανίαν μίαν τιαούτην κάθε πέντε ημέρας.

Ο Αυτοκράτωρ της Ιαπωνίας κρίνει ως χορηγίαν 15 εκατομμύρια φράγκα κατ' έτος.

Ο νεαρός Βασιλεύς της Ισπανίας τρελαίνεται δια τα Άγγλικά παιγνίδια μολοντί όμως έχει καλήν μουσικήν μόρφωσιν δεν τραγουδεί ποτέ διότι έχει πολύ κακήν φωνήν.

Το τσαί που πίνει η Αυτοκράτειρα της Κίνας καλλιεργείται εντός ιδιαίτερου κήπου περιβαλλομένου από ύψηλους τοίχους, ούτως ώστε ούδεις πησιάζει εκει έκτός των καλλιεργητών.

Ο βασιλεύς της Ιταλίας είναι πολύ φιλόμουσος και είναι ο πρώτος εκ του οικου της Σαβοίας, όστις άγαπά την μουσικήν. Διότι είναι γνωστόν, ότι ο πάππος του Βικτωρ Έμμανοηλ έπηχάνετο φοβερά την μουσικήν και είχεν ειπή εις την μάχην του Σολφερχή το περίφημο εκείνο.

— Να αύτη ή μουσική μου άρέσει! ο κρηνοβολισμός.

Την αυτήν δε απέχθειαν προς την μουσικήν είχε και ο πατήρ του Ουμβέρτος.

Ο Δουξ του Ντεβονσιρ είναι γνωστός δια την ζαϊμικήν σιγήν του. Ένας δε φίλος του δια να τον περαζή τον έρώτησε μίαν φοράν πόσας λέξεις προσφέρει καθ' ή-μέραν.

Και αυτός έτοιμότατα είπεν : — Λογάριασε τας ιδέας σου, άφάρισε τας περιττάς, αφάρισε ακόμα εν τρίτον και θα έχης σχεδόν τον ζητούμενον αριθμόν.

Ο περιφημος βρυτόνος Σταντλεβ είναι ο γλωσσουμαθέστερος εκ των συνκδέλων του. Ομιλεί άριστα την Γαλλικήν, Γερμανικήν, Ιταλικήν και Ισπανικήν και προσέτι την αρχαίαν Έλληνικήν και την Λατινικήν.

Ο πυλυσ Έδισων είναι και... φοβερά φιλόμουσος. Παίζει με πολύ καλά τα όργανον. Πολλάκις μετά έργασίαν δεκαεξά-δεκακαιτώ ώρων κάθηται προ του όργάνου και παίζων όλίγον αναλαμβάνει νέας δυνάμεις προς εξακούλouthην του έργου του.

Ο νυν Πρόεδρος της Βουλής των Κοινοτήτων (Σπήκαρ) κ. Λούουαρ, νέος ών διε-

πνεετο υπό Γλαδστωνικήν, αρχών, ήτο δε φοιτητής όταν έκαμε δημοσίαν λόγον υπέρ της αυτοδιοικήσεως της Ιρλανδίας. Μολοντί δε έκτοτε ήλλαξεν άρχάς, γενόμενος ύπαδδός του Σώλσβαρου—και νυν του Μπαλφουρ—έν τούτοις φυλάττει ακόμη έν χειρογράφω ως ένθύμιον τον φιλελεύθερον εκείνον λόγον του.

Ο νεαρώτερος εκθετής εις το έφετεινόν Σαλόν των Παρισίων είναι ένα παιδί 15 έτων, που όποιου έγειναι δεκται δύο εικό-νες. Σημειώσμεν, ότι το αυτό παιδί εξέθηκε εις το Σαλόν των Παρισίων και το 1903 μίαν εικόνα του Τολστόί. Ονομάζεται Τάντε Στύκς και είναι Πολωνώπαις.

ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Σκηναι ήρώικης.—Υπερτεροι των της Ίε-ρωδς Έξετάσεως.—Το ζυλοφόρτωμα.—Το ράπισμα των γυναικων.—Κεφάλια μέσα σε κλωθών.—Ο δια κλοισθ θάνατος.

Εις ήμάς, οι όποιοι απολαυδάνομεν τα ευεργετήματα του πολιτισμού, εις ήμάς, οι όποιοι τόσους αιώνας άπέχουμεν των μεσαιωνικών βασανιστηρίων, φαίνονται βεββαίως άπίθανα, άν μη άβεβαια, τα βασανιστήρια, εις τα όποια οι Κινέζοι υποβάλλουον πάντα ένοχον.

Και το παροδοζότερον είναι, ότι αυτά που ήμετε εκλαυδάνομεν ως βασανιστήρια, οι Κινέζοι τα όνομάζουον ποινάς, και, όπως ο ιδικός μας νόμος επιβάλλει π. χ. όλιγοήμερον κράτησιν, έτσι και ο κινεζικός νόμος δεν δυσκολεύεται να επιβάλλη δια το μικρότερον έγκλημα ποινήν φρικαστικήν, προκαλουσαν το όγος και τον τρόμον ήμων των ήμερων Ευρωπείων.

Αί ελαφρότεροι ποιναι των κατοίκων του Ουρανίου Κράτους εις ήμάς φαίνονται τρομεράι, άπαισίαι.

Το παρομικρότερον πταίσμα τιμωρείται με αρκετά ζυλοκοπήματα εις τα νεφρά και την ράχιν, του τιμωρουμένου έξηπλωμένου ύπτίου κατ' άγης.

Αν το πταίσμα είναι κάπως βαρύτερον, τότε το ζυλοφόρτωμα επαναλαμβάνεται εις τα αυτά μέρη του σώματος δύο ή τρεις ή-μέρας.

Η αιδώς άπαγορεύει εις τας γυναίκας το ζυλοφόρτωμα, άλλ' αντ' αυτοού εφεύρον οι κάτοικοι του Ουρανίου Κράτους το ράπισμα. Δι' έν ελάχιστον γυναικειον κρα-πτωμα ως τιμωρία επιβάλλεται καμιά πενήντα ράπισματα, τα όποια δίδονται ή με κανένα παλοπαπούτσου—γιά να είναι μεγκλειτέρα ή προσβολή—ή με τα χέρια.

Ο ραπιστής του δικαστηρίου εκτελεί την ποινήν και με τα δύο του χέρια. Έν πρώτον ράπισμα αναποδογυρίζει προς τα άριστερα την άτυχη Κινέζαν, ή όποια δύσκολα μπορεί να κρατηθή εις τα στρεβλωμένα πόδια της. Και φαίνεται ότι είναι έτοιμη να πέση, ότε δεύτερον ράπισμα την σηκώνει και την αναποδογυρίζει από το αντίθετον μέρος και ούτω καθεξής. Και το αναποδογυρίσμη αυτό το έναλλάξ εξακλουθει επί τινος δευτερολέπτα μόνον με ήλιγγιώδη και καταπληκτικήν ταχύτητα, διότι τόσον έχει εξοικειωθή ο «ραπιστής» με την τέχνην αυτήν, ώστε του φαίνεται ότι παίζει στα χέρια του ένα πορτοκάλλι.

Η άτυχής βασανιζόμενη τάλαντεύεται δεξιά και άριστερά, ενώ ο εκτελεστής της ποινής φαίνεται κάμνων ταχυδακτυλογυγιά παιγνίδια με την κεφαλήν της βασανιζομένης.

Η θανατική ποινή έχει βαθμούς κύστη-ρότητας και ή αυτοκρατορική επιείκεια δύναται να επιτρέψη όπως γίνη και θ-νατώσις με ήρεμωτερον τρόπον.

Μερικοί κατάδικου απολαυδάνου τιμων και πολλάκις εις τους πρίγκηπας και τους Μανδάρινους τους καταδικασμένους εις θά-νατον ο Αυτοκράτωρ εύδακει να σπειλή έν από τα τρία πολύτιμα δώρα: το όπιον, το φύλλον του χρυσού ή τον μεταξυστον βρόχον.

Τι θαυμασία αυτοκρατορική εύνοια, με την άλήθειαν!

Και έν τούτοις αυτό θεωρείται αυτο-κρατορικό ρουσφέτι, διότι ο δια δηλητη-ριασεως, άσφυξίας ή στραγγαλισμού θάνα-

τος θεωρείται τιμητικός, μη επιτρεπόμενος εις τους κοινούς θνητούς.

Εις την Κίνα βλέπετε ύπαργει και άρχοντικούς θάνατους άλίγη.

Πόσον παροδοζοι είναι αυτοί οι κάτοικοι του Ουρανίου Κράτους.

Εις τους κοινούς θνητούς δεν επιτρέπεται παρ' ή καρατόμησιν την όποιαν άκ-λουθει πράγμα φρικτώτερον από την καρα-τόμησιν—ή εκθεσις εις την κακήν περιφρο-νησιν της κεφαλής του κρατοληθέντος.

Αφοψ του κόψου το κεφάλι το βάζουον μέσα σ' ένα κλωθόν και το κρεμουν εις την πλατεϊαν της εκτελέσεως της ποινής.

Και έτσι βλέπει κανείς κρεμασμένα εις πασάλους κλωβία θύοια με πουλιών, άλλ' τα όποια άντι μελωδικών πτηνών περιέ-γουν κεφαλας ειδεχθείς και βρωμισμένας, γύρω των όποιων σαρκοφόρα θρενα πετοϋν και τριγυρίζου.

Και το κεφάλι αυτό ούδέποτε θάπτεται μαζί με το σώμα, όσον δήποτε χρηματικόν ποσόν και άν προσφέρη ή οικηγένειά του.

Ο κλοιδς είναι ή κλασική των Κινέζων ποινή, την όποιαν άναφερουον όλοι οι περιηγηθέντες την Κίναν.

Ο Jacques Du Taurat ως έξης περιγράφει μίαν τιοιούτην καταδίκην.

«Είδα εις το Χάνκις έν τοιοϋτον έργα-λειον, έν άχρηστία ήδη εγκαταλελειμενον, άλλα το όποιον ασφαλώς πολλών επέφερε προγενεστέρας τον θάνατον. Συνίσταται από κομμάρτια σακμένα ζύλου, τα όποια με μηχανήμα τι ένοϋνται άφου κλειστή ή μέσα σ' αυτά ο λαϊμός του καταδίκου.

Αί σάρκες σφίγγονται μέσα εις τα χασκίσματα των ζύλων και φουσκώνουον άπέξω από τα κενά των ζύλων.»

Και κατωτέρω περιγράφει μίαν τιοιούτην εκτέλεσιν γενομένην εσχάτως εις το Σαγκάη εναντίον ενός περιφήμου κακούργου.

Ούτος ήτο ένα διαβόητος λήσταρχος ο ύποτις ως επάγγελμα είχε να συλλαμβάνη τους εύπόρους διαβάτας, να τους απογυ-μνήν από ό,τι είχαν και να τους βγάξη τα μάτια με τα νύγια του τα άπαισία, όπως μη τον αναγγωρίσουον άργότερα και τον προδώσου εις τας άρχάς.

Προσέτι ο άπαισίας αυτός κακούργος ή-τίμαξέ έλας τας γυναίκας, τα κορίτσια που του έπεσαν στα χέρια.

Κατεδικάσθη συλληφθείς εις τόν δι' ά-σιτίας θάνατον έντός του κλοιδού.

Το μηχανήμα τούτο, έχει όπην προς τα άνω, όπως εξέρχεται ή κεφαλή.

Τα πόδια του καταδίκου άναγκούονται επάνω εις μίαν σανίδα χωρίζομένη από το βάθος του κλωθού δια μερικόν λίθων.

Επί έπτα ημέρας ο κατάδικος είναι άπλωσάτα εκθεθιμένος εις τα όμματα του πλήθους, εις τας άκτινας του ήλιου και εις τα κεντήματα μυριών ένοχλητικών έντόμων.

Η κατάστασις χωρις να είναι επιθυμητή, είναι ούχ ήττον ύποφερτή δι' ένα Κινέζου.

Κάθε βράδυ ο κλωθός αυτός και το περιεχόμενον του, μόλις δίση ο ήλιος, μετα-φέρονται εις μίαν κήθουσιν του Δικαστηρίου ή των φυλακών και δεν τον ξαναβάζουον παρ' την επομένην ήμα τη άνατολή του ήλιου.

Επειτα από μίαν εβδομάδα πούουον να του δίδου τροφή και αποσύρουον βαθμη-λόν τους λίθους που υποστηρίζουον το σανίδι εις το όποιον άναπαύει τα πόδια του.

Ο κατάδικος είναι ύποχρεωμένος όσον του αποσύρουον τους λίθους να ύψωνεται προσπαθών να στηρηθή εις τα άκρα των ποδών του.

Τότε ή θεά του γίνεταί γρηγορα φρικώ-δης και άνουπόφορος. Κιτρινίζει, μελανιάζει και μετ' όλίγας ημέρας άποθνήσκει.

Αυτά είναι το έν μυριστόν των βασανιστηρίων τα όποια οι Κινέζοι επιβάλλουον εις τους κατ'δικούς εξ αυτών δε μπορεί ο άνχηνώστης να συλλάβη με την φαντασίαν τους άπειρους άλλους τρόπους με τους όποιοις οι κάτοικοι του Ουρανίου Κράτους τιμωροϋν τους ένοχους.

Η μουσική προσθέτει εις την ποινήν ό,τι εις έν άψογον ήχογάρημα επιπροσθέτει ή ζωηρότης των χρωμάτων, και ό επιτυχής συνδυασμός των φωτοσκιάσεων, αίτινες εμψυχούσιν τα πρόσωπα χωρις να άλλοιώσωσι τας ηραμμάς των. Γκλοϊκ

ΤΙ ΤΡΑΒΟΥΝ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΡΟΙΣΟΙ

ΣΩΡΕΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Είπε πολύ φυσικόν, ότι οί Αμερικανοί δισκευασταμομυριούχοι, έχουν και τό βασιαν-στῆριον τῶν ἐπιστολῶν, τάς ὁποίας καθ' ἑκάστην λαμβάνουν περὶ παροχῆς βοηθημάτων ἕνα εἶδος διαφόρων τύπων ἐπιτικτικῶν ἐπιστολῶν, ἀί ὁποίαι σωρηδόν φθάνουν με-ταξὺ τῆς ἄλλως τε λίαν ἀγκυλῶδους καθη-μερινῆς τῶν ἀλλήλογραφοῦς.

Ὁ πολὺς δισκευασταμομυριούχος Φλόουερ ἤρωτήθη ἀπὸ κάποιον δημοσιογράφον μίαν φορᾶν, ἂν λαμβάνη καὶ τοιούτου εἶδους ἐ-πιστολάς.

— Ἄν λαμβάνω; Δέν βλέπετε αὐτὸν τὸν σωρόν; Εἶνε ἡ ἡμερησίαν ἀλλήλογραφία, διὰ τῆς ὁποίας μοῦ ζητοῦνται χρημᾶτα, ἐν εἶ-δει εὐσχήμου ἐπιτιτείας. Καὶ με' κάθε τα-χυδρομείον μοῦ ἔρχεται καὶ ἕνας σωρός. Ἡ πλέον πτωχὴ ἡμέρα δι' αὐτὴν τὴν ἐποδεῖαν εἶνε μεταξὺ πενήντα καὶ ἑξήντα ἐπιστο-λῶν, ἀλλ' ὅταν συμβῇ κανένα χρηματι-στικὸ κῶλο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κερδιζώ συνή-θως μερικὰ ἐκατομμύρια, τότε αὐ τὸ κῶλο ἐπιστολαὶ φθάνουν ἑκατομμυρίαι καὶ πλέον καθ' ἑκάστην.

Καὶ ὁ, τι συμβαίνει εἰς τὸν Φλόουερ, συμ-βαίνει καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους δισκευα-τομυριούχους. Καὶ τὸ ὕφος τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν εἶνε συνήθως πολὺ δραματικὸν καὶ περιπαθεῖ, ὀλίγχι δὲ ἔχουν τὸν ἀπλοῦν τύ-πον ἀμερικανικῶν ἐπιστολῶν με' τὰ ζητά-λογια: «Κύριε, δέν σὰς κάμνει τίποτε νὰ μοῦ στέλετε πέντε δολλᾶρια» καὶ τὰ τοι-αῦτα.

Ἰδού δείγμα ἐπιστολῆς, προερχομένης ἀπὸ κυρίαν ξένην, πολὺ πρωτότυπον εἰς τὴν διατύπωσίν της:

«Κύριε,
»Θὰ συγχωρήσῃτε εἰς μίαν ξένην τὸ ἄθος ποῦ σὰς γράφω, χωρὶς νὰ σὰς γνωρί-ζω, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι θὰ εὐκρεστηθῆτε νὰ ἀπαντήσῃτε εὐνοϊκῶς εἰς τὴν ταπεινὴν μου αἴτησιν. Δέν εἶμι χρηματιστής καὶ ἀγνοῶ ἐντελῶς τὰ χρηματιστικὰ τεχνάσματα. Θὰ σὰς παρεκάλουν λοιπὸν νὰ διαθέσῃτε ἐλά-χιστον χρηματικὸν ποσὸν διὰ λογαριασμόν μου καὶ νὰ τὸ χρησιμοποήσῃτε με' τὴν ἐ-γνωσμένην προκομιῶδι περὶ τὰ χρηματι-στικὰ δεινότητα ὑμῶν εἰς καμίαν ἐπιχει-ρησιν, τῆς ὁποίας τὰ κέρδη θὰ εἶχατε τὴν εὐγενὴ καλωσύνην νὰ μοῦ τὰ μεταβιβάσῃτε ἐγκαίρως. Ὡ! εὐχρεστηθῆτε νὰ μοῦ ἀ-παντήσῃτε καὶ. Ἐχει τόσον μεγάλην ση-μασίαν δι' ἐμὲ, ἐνῶ διὰ σὰς εἶνε ἀσήμη-νον. Ἐχω τόσας ἀνάγκας, τόσας ἀπλήρωτα συναλλαγματα, ὥστε ἐρήνικα εἰς τὸ κατα-κύρην τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἀπελπισίας καὶ θὰ φροντάζετε ἴσως τί ῥοδερᾶν σημά-σιαν ἔχει μία τοιαύτη καταστάσις καὶ ποὸ πάντων διὰ μίαν γυναῖκα. Εἶσθε πικροῦ-ναμος εἰς τὸ χρηματιστήριον καὶ υποθέτω δέν θὰ θελήσῃτε νὰ ἀρνήθητε τόσον ἀσή-μακτον χάριν. Εὐκρεστηθῆτε νὰ ἀπαντή-σῃτε ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν δείνα κτλ.»

Ἰδού καὶ μία ἄλλη ἐπιστολή, ὀλίγον τι ἀτύστολος καὶ προπετής:

«Ἄξιότιμε κύριε,
»Ἐφθασα εἰς δεινάς οικονομικὰς δυσχε-ρεῖαι, πᾶω νὰ κατακυλίσω εἰς τὸ βόραθρον τοῦ ὀλέθρου, σεις δὲ μόνος εἶσθε εἰς θέσιν νὰ ἀνορθώσῃτε τὴν θέσιν μου. Ἀκούω ὅτι ἡ μεγαλύτερα εὐχρηστικότης σας εἰς τὴν κό-σμον εἶνε νὰ κερδιζῃτε χρήματα ἐγὼ αὐ-σθάνουμαι τὴν μεγαλύτεραν εὐχρηστικότησιν νὰ ἐξοδεύω αὐτά, ὥστε δυναμῆθα νὰ συνερ-γασθῶμεν θυμαῖαια. Διαθέσατε λοιπὸν διὰ λογαριασμόν μου 1000 δολλᾶρια καὶ τὸ ἤμισυ τοῦ κέρδους μοῦ τὸ παραχωρεῖτε τοιοῦτοτρόπως θὰ ἔχω καὶ ἐγὼ νὰ ἐξοδεύω καὶ υποθέτω ὅτι ἂν αἰσθάνοιτε μεγάλην εὐχαρίστησιν ἐμ' αὐτοῦ, ὅπως ἄλλως θὰ ἠσθάνοιμι ἐγὼ ἂν οἱ ὅροι ἀντεσσεφοντο καὶ ἤμουσαν εἰς θέσιν νὰ κάμω ἐγὼ διὰ σὰς ἐκεῖνο ποῦ ζητῶ ἐγὼ νὰ μοῦ κάμετε.»

Καὶ τοιοῦτοι τύποι ἐπιστολῶν λαμβά-νονται συχνότατα ἀπὸ τοὺς ἐκατομμυριού-χους, ἰδίως δὲ ἀπὸ κυρίαι, ἀί ὁποίαι ἔλ-κονται ἀπὸ τὴν ἰδέαν τοῦ κέρδους καὶ ἀντὶ νὰ ζήτῆσον ἀπ' εὐθείας βοηθήματὰ τὸ ζη-τοῦν ἐμμεσῶς. Μία κυρία ἐκ Βιέννης, ἀνα-γνώσασα τὰ περὶ τῶν θυμαῖαιων χρηματι-στικῶν κῶλων τοῦ περιφημοῦ Σαίξ τοῦ

ἔστειλε μικρὸν χρηματικὸν ποσὸν με' τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν:
«Εἶμι καὶ πτωχὴ γυνὴ καὶ ἀδύνατος τῶν χρη-ματιστικῶν σὰς παρκαλῶ λοιπὸν νὰ δε-χθῆτε τὸ μικρὸν αὐτὸ ποσὸν καὶ νὰ τὸ δια-θέσῃτε εἰς ἐπιχερῶδι τινὰ ἐπιχειρησιν, τῆς ὁποίας τὸ κέρδος, τὸ μὲν ἤμισυ μοῦ τὸ στέλνετε τὸ δὲ ἄλλο ἤμισυ τὸ κρατεῖτε διὰ τὴν ἐνόχλησιν, ποῦ θὰ λάβετε.»

Ὁ αὐτὸς Σαίξ ἔλαβεν ἐπιστολήν ἐκ τινος ἄλλης κυρίας, ἡ ὁποία τοῦ ἀνήγγε-λεν ὅτι: ἐκ θυμαῖαιου πρὸς αὐτὸν ὠνομασεν ἕνα θυμαῖαιου μικρὸ τῆς με' τὸ ὄνομα του. Ἐν ὑστερογράφῳ δὲ τοῦ ἀνέφερε καὶ τὰ δῶρα, τὰ ὁποία θὰ ἤμπορούσαν νὰ κάμουν εὐτυχες τὸ μικρὸ τῆς!

Ἄλλὰ τὸ ῥοκόρ τῶν ἐπιστολῶν περὶ κί-τήσεως χρημάτων ὑπὸ ἕνα ἢ ἄλλων τύπων ἔχει ἡ δισκευασταμομυριούχος Μίς Ἐλένη Γούλδ, θυγατὴρ τοῦ γνωστοῦ δισκευατο-μυριούχου, καὶ ἡ μεγαλύτερα φιλόανθρωπος ἐκ τῆς τάξεως τῶν γιγάντων τοῦ πλοῦτου. Κατ' ἐλάχιστον ὅρον κατ' ἔτος λαμβάνει αὐτὴ 60 χιλ. ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας ἂν ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσῃ καταφατικῶς θὰ κατῆνθα φυσικᾶ νὰ γράψῃ καὶ αὐτὴ ἐπι-τικτικὰς ἐπιστολάς! Ὅπωςδὴποτε ὅμως προσπαθεῖ πάντοτε ἡ Μίς Γούλδ νὰ ἰσα-κανοποιῇ ὅλους τοὺς ἀξιούς εὐσπλαγγχίας καὶ ἀνακούφιζει σημαντικῶς τὴν ἀνθρωπί-νην δυστυχίαν διὰ παροχῆς δεκάδων ἐκα-τομμυρίων κατ' ἔτος ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου της ταμείου.

Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους δισκευασταμομυριού-χους δέν ὑπάρχουν πληροφορίαι ἀσφαλῆς ἂν ἀπαντοῦν εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς ποῦ λαμ-βάνουν; ἀλλ' ὁπωσδὴποτε εἶναι μάλλον βέ-βαιον ὅτι αὐτοὶ οἱ φεβεροὶ οὔτε νὰ γελᾶ-σονται με' αὐτὰς δέν ἔχουν καιρὸν καὶ μόνον ἂν βρεθοῦν εἰς καλὴν στιγμήν καμμιά φορὰ στέλλουν εὐνοϊκὴν ἀπάντησιν, ἔτσι ἀπλῶς διὰ νὰ διασκεδάσουν.

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸν «Τιτ-Μπίτε».)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Αὐτὰ πολυτιμώτατα

Ἐνα ἀπὸ τὰ βρυτιμώτερα εἶδη, νὰ ὁποία ἔχει τὸ Μουσείον τοῦ Λονδίνου εἶνε καὶ δώδεκα αὐτὰ εἶδους τινος ὑδροβίου πτηνοῦ, τοῦ ἀπτηνοδύτου, τὸ ὁποῖον ἐξέλι-πεν ἡδῆ.

Τὰ κύγα τῶ Ἀφρικανικοῦ τούτου πτη-νοῦ, τὰ ὁποία πρὸ 60—80 ἐτῶν εἶχαν τὴν ἀξίαν κοινῆς ὄρνιθος, κατῆντησαν τὴν νῦν στοιχίζον ὀλοκλήρον περισούριαν ἡ τιμὴ τῶν ποικίλλει τοὐλάχιστον μεταξὺ 8—10 χιλ. φρ. τὸ ἓν! Εἰς μυνιώδης συλλέκτης Ἄγγλος ἔχει τέσσαρα τοιαῦτα, ἀντιπρο-σωπεύοντα τὴν τιμὴν 36 χιλ. φρ. χρυσῶν

Ἐν τοιοῦτον αὐτὸ διακρεῖται μετὰ πολ-λῆς προσοχῆς ἐντὸς κρυσταλίνας θήκης εἰς τὸ Ἐθνικὸν Μουσείον τῆς Βρασιγτωνίας, οἱ δὲ Ἀμερικανοὶ τὸ ἐκτιμοῦν ὄχι ὀλιγω-τέρως ἀξίαις τῶν 50 χιλιάδων φράγκων! Ἐνῶ ὅταν ἐξετέθη εἰς τὴν ἀγορᾶν τὸ 1851 ἡγορήσθη αὐτὸ μόνον 120 φρ. Ἄλλ' ἔκτοτε ἡ τιμὴ τῶν κύγων αὐτῶν ἀνῆλθεν εἰς δυ-σθεώρητα ὕψη.

Τὰ δώδεκα κύγα, τὰ ὁποία ἔχει τὸ Βρετ-τανικὸν Μουσείον ὑπολογίζονται ἀξίαις ὄχι μικροτέρας τῶν 125 χιλιάδων φράγκων.

Πολυτιμώτερα ὅμως εἶναι τὰ κύγα ἑνὸς πτηνοῦ τῆς Μαδαγασκάρης, τὸ ὁποῖον εἶναι γνωστὸν ὑπὸ τὸ ἐπιστημονικὸν ὄνομα «αἰ-πύριος» ἡ κατὰ τὴν ἐπιχωρίων γλῶσσᾶ «μόα». Τὸ πτηνὸν τοῦτο ἐξέλιπεν ἡδῆ ἀπὸ 200 ἐτῶν, ἐναριθμώτατα δὲ αὐτὰ αὐτοῦ εὐρίσκονται εἰς ὅλην τὸν κόσμον ἀνεκτίμητα διὰ τὸ σπάνιον καὶ δυσύρατον αὐτῶν. Ὅ-ταν τὸ 1851 ἦλθε τὸ πρῶτον τοιοῦτον αὐ-γὸν εἰς τὴν Εὐρώπην ἐξήγειρε τὴν μυκίαν τῶν συλλεκτῶν, αἰτινας προσφέρουν πολλαῖς χιλιάδας πρὸς ἀγορᾶν αὐτοῦ; ἀλλ' ὁ εὐτυ-χὴς κάτοχος, Ἄγγλος λόφος δέν τὸ ἐπώ-λησε καὶ ἡ οἰκογένειά του τὸ κρατεῖ ὡς θησαυρόν. Εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσείον ὑπάρχει ἓν αὐτὸ τῆς «μόας». Εὐρέθεν τὸ 1891 ὑπὸ τινος Ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ, ἐπι-πλέον εἰς τινὰ κόλπον τῆς Μαδαγασκάρης.

Ἀπὸ τὰ βραδύτατα αὐτὰ εἶναι καὶ τὸ τοῦ λευκοῦ μπουφου, ἑνὸς πτηνοῦ τῆς νήσου

Φούκ τῆς Νιουφούνλανδ, ἐκλιπόντας καὶ αὐτοῦ. Καὶ αὐτὰ τὰ αὐτὰ συνήθως εἰς τὰ Μουσεία εὐρίσκονται, ὀλονέν δὲ σπανίζουσι, περισυλλεγόμενα ἀπὸ τοὺς μακινώδεις συλ-λέκτας. Ἡ τιμὴ τῶν ποικύλλει μεταξὺ 3—4 χιλ. καὶ ἄνω.

Καὶ τὰ κύγα ἑνὸς ἄλλου πτηνοῦ γνω-στοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα «ἀπτόριος», τὸ ὁποῖον στεροῦμενον μεγάλων πτερυγῶν καὶ μὴ δυνάμενον νὰ πετάξῃ καὶ νὰ ἀμυνθῇ κατὰ τῶν διαφόρων ἐχθρῶν του κατῆσεται σπα-νιώτερον καὶ τείνει νὰ ἐκλείψῃ. Τὰ κύγα του φθάνουν νὰ πωληθοῦν καὶ εἰς τὴν τι-μὴν τῶν 10 χιλ. φράγκων καὶ πλέον.

Ἄλλὰ δέν εἶναι τὰ κύγα τῶν ἐκλείψαν-των μόνον πτηνῶν ποῦ ἔχουν αὐτὴν τὴν ἀληθῆς μυθώδι τιμὴν. Μεταξὺ τῶν ὑπαρχόντων ἡδῆ πτηνῶν εἶναι πολλαῖ, τῶν ὁποίων τὰ κύγα εἶναι ἐπίσης πολυτίμα, διότι εἶναι δύσκολον νὰ προμηθευθῇ τις αὐτά, ἕνεκ τῶν ἀπροσπελάτων μερῶν, εἰς τὰ ὁποία τὰ πτηνὰ ταῦτα κτίζουσι τὴν φωλεάν των καὶ γεινοῦν τὰ αὐγά.

Τὸ πτηνὸν αἰφνης κόνδωρ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, τὸ ὁποῖον ζῆ εἰς τὰς Ἄνδεσις, κτίζει τὴν φωλεάν του εἰς τοιαῦτα ἀπόρη-μα καὶ πολὺ ὕψηλά σημεῖα τῶν ὄρεων τού-των ὥτε εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ ριψοκιν-δυεύσῃ ἄνθρωπος διὰ νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς φωλεῆς. Μολοντοὶ δὲ προσφέρονται τιμὴ 6—8 χιλ. φράγκ δι' ἕκαστον τοιοῦτον αὐγὸν εἰς τοὺς ὀρεινοὺς κατοικοὺς τῶν με-ρῶν ἐκείνων, ἐν τούτοις δέν καταρθώθη εἰ-σέτι νὰ πεισθῇ τις ἐκ τούτων ὅπως ριψο-κινδυνεύσῃ εἰς τὰ ἰλιγγιώδη ἐκεῖνα, δυ-σθεώρητα καὶ ἀπορίσιτα μέρη, εἰς τὰ ὁποία ὁ κόνδωρ φωλιάζει.

Καὶ ἑνὸς ἄλλου πτηνοῦ τῆς Νέας Ζηλαν-δίας τοῦ «αἰθί» τὰ αὐτὰ ὀλονέν τείνουν νὰ γίνουσι πολυτιμώτατα, διότι τὸ πτηνὸν τοῦτο τείνει νὰ ἐξαλειφθῇ ἐπειδὴ γενεὰ κατὰ πολὺ μικρὰ χρονικά διαστήματα, καὶ με' ὅλην τὴν προστάσιαν τοῦ πτηνοῦ τούτου ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἀρχῶν, φάνει-ται ὅτι ἕνεκ ἀνωτέρων φυσικῶν λόγων τὸ ζωϊκὸν τοῦτο εἶδος λίαν ταχέως θὰ ἐκλεί-ψῃ καὶ τὰ κύγα του θὰ ὑπερτιμηθοῦν πολὺ.

Ἀγρολόγος

ΟΠΩΡΩΚΟΜΙΑ

Ἐκν μέχρι τούδε οἱ ἀνθοκόμοι τὰς αἰ-θούσας καὶ τὰς εἰσόδους τῶν κατοικιῶν ἡμῶν μετέτρεψαν εἰς ἀνθοκομεία, ἐν οἷς θεραπεύο-μενα καταλλήλως, βλαστάνουσι ποικίλῶ-νομα ἀνθὰ καὶ πόκι τῶν θερμοῦν κλιμάτων ἡ τῶν ὄρεων—προσδίδοντα ἰδιάζουσαν χά-ριν καὶ τέρψιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τερ-πὴν ἀσχολίαν εἰς ἀβράς δεσποίνας καὶ δε-σποινίδας, οἱ Γεωπόνου—Δενδροκόμοι ἐν Γαλλίᾳ, καὶ ἰδίως ὁ κ. Houbou Dupuis ἀμιλλώμενοι μετέτρεψαν τὰς αἰθούσας εἰς δενδροκομεία εὐγενῶν ὀπωροφόρων δένδρων, καὶ οὕτω ἐπέτυχον ὥστε πολλὰκις ἐπὶ τῶν τροπέζων νὰ παραθέτωσιν ὄχι ἀπλῶς νο-πάς ὀπωράς, ἀλλ' αὐτὸ τὸ δενδρῶλλον μετὰ τῶν ὀπωρῶν, τὰς ὁποίας οἱ δαιτυμώ-τες ὄρεπουσι ἀμέσως ἀπὸ τοῦ μικύλλου δενδρῶλλου. Τὸ πρᾶγμα εἰς πολλοὺς ἴσως φανῆ ἀπίθκον καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές, ἀξί-ζει δὲ τὸν κόπον νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ παρὰ τῶν παρ' ἡμῶν μυσιοταλάντων, τῶν λακ-κοπλοῦτων καὶ τῶν πεντακοσμομαδίμων, δι' οὗς ἡ δαπάνη ἐγκαταστάσεως τοιοῦτου προτύπου ὀπωροκομείου δέν εἶνε ἀξία λό-γου, ἀπάναντι τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς ἡδονῆς, τὰς ὁποίας θὰ εὐρωσι δρέποντες τὰς ὀπωράς πολὺ πρὸ τοῦ καιροῦ τῶν ἀμέ-σως καὶ ἀκόπως ἐκ τοῦ δένδρου.

Καὶ πολλὰς μὲν παρέχει ὀδηγίαις ὁ προρ-ρηθεὶς Γεωπόνος διὰ τὴν δημιουργίαν αὐ-τῶν ἐκ τῶν παγετῶν προφύλαξιν τῶν τοιού-των προτύπων φρονητῶν δενδροκομείων, ἀλλ' ἡμεῖς παραλείποντες τὰ προφυλα-κτικὰ μέτρα, διότι οἱ παγετοὶ σπανιωτάτα ἐπιδρῶσιν ὀλεθρίως ἐπὶ τῶν ὀπωροφόρων δένδρων καὶ κατὰ προτίμησιν ἐπὶ τῶν ἐσπεριδοειδῶν μόνον, διδομεν τὸν τύπον μόνον τῆς δημιουργίαις καὶ ἀσφαλῶς δη-μιουργίαις ὀπωροκομείου ἐκ ναυοῦν δέν-δρων, λαμβάνοντες τοῦτον ἐκ τῶν «Νέων Γεωπονικῶν». α') Προμηθεῖα ἀνθοδοχείων

(γαστρῶν) πηλίνων διαμέτρου εἰς τὸν πυθ-μένα 0,25—0,30. β') Πλήρωσις τῶν ἀν-θοδοχείων διὰ μίγματος ἀποτελουμένου ἐκ 40 μερῶν ἀργιλλῶδους χρώματος, 40 μερῶν πολὺ χαυνευμένης κόπρου 15 μερῶν ποτα-μίας λεπτῆς (καθ' ἡμᾶς προτιμῆται ἡ χον-δρόκοκκος ἢ ἔχουσα μέγεθος τῶν μικρῶν ἐκ μολύβδου σφαιριδίων τοῦ κυνηγιοῦ) καὶ 5 μερῶν ἀσβέστου γ') Ἐμφυτεύσις τοῦ δενδρῶλλου φθίνοντος τοῦ Ὀκτωβρίου μέ-χρι τέλους Νοεμβρίου, δηλαδή ἐν γρόφῳ καθ' ὃν ἔχει ἀποβάλλει τοῦτο τὸ πλείστον ἂν μὴ τὸ ὅλον τοῦ φυλλώματος. δ') Τὸ δεν-δρῶλλον ἐμφυτεύεται ἐγκεντρισμένον καὶ φέρον κεντραδίον ἡλικίας δύο μόνον ἐτῶν καὶ ποτίζεται γενναίως ἅμα τῇ ἐμφυτεύσει. ε') Τὰ ἀνθοδογεῖα τὰ περιέχοντα τὰ δεν-δρῶλλα τοποθετοῦνται εἰς μέρος εὐάερον καὶ εὐήλιον ἐντὸς τοῦ προαυλίου ἀνθῶνος ἢ κήπου, καὶ ἀπέχουσι ἀλλήλων ἐν ἡ ἐν καὶ ἡμισυ μέτρον. ζ') Τὰ δενδρῶλλα κλαδεύου-νται εἰς ὕψος τὸ πολὺ 0,80 κατὰ Φεβρουά-ριον, καὶ φθίνοντος τοῦ Ἀπριλίου ἢ ἀρχο-μένου τοῦ Μαΐου, αἱ κορυφαὶ τῶν εὐρώ-στων κλάδων ἀποκόπτονται (ταμποιῶνται ὡς λέγομεν κοινῶς). ζ') Τὰ κλάδευμα ἐπανα-λαμβάνεται ὡς καὶ τὸ κορυφολόγημα κατὰ πᾶν ἔτος. η') Αἱ ἀρδεύσεις ἐπιτρέπονται κατὰ διαλείμματα 20—30 ἡμερῶν καὶ ἀποκροῦνται ἀπολύτως κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀνθίσεως, μέχρι οὔ ἡ καρπὸ ἀποκτίσῃσι μέγεθος τοῦλάχιστον σφαιριδίου ἰσομεγέθους πρὸς ἐκεῖνο τῶν κλωνῶν. θ') Ἄνὰ πᾶν τρίτον ἔ-τος, τὰ δενδρῶλλα μεταφυτεύονται ὡς καὶ ἀρχικῶς, διότι τὸ γῶμα κτλ. εἶναι ἀπόσ-φορα διὰ τὴν καλὴν συντήρησιν τούτων. ι') Μετὰ τὴν ὠρίμανσιν τῶν ὀπωρῶν τ' ἀν-θοδογεῖα μεταφερόμενα τοποθετοῦνται ἐπὶ τῆς τροπέζης τοῦ φαγητοῦ, ὅτε ἕκαστος τῶν δαιτυμῶνων δραπεῖ ἰδίαις χερσὶ τὰς ὀ-πώρας ἐκτὸς ἐὰν προτιμᾷ νὰ λάβῃ ταύτας ἐκ τῶν χειρῶν τῆς οἰκοδεσποίνης.

Τοιαῦτα ὀπωροφόρα δένδρα δυνάμενα νὰ δημιουργηθῶσιν ἐπὶ τῶν φρονητῶν ὀπωρο-κομείων εἶναι ἡ ἀχλαδέα, ἡ ροδακινέα, κερασέα, μηλέα, τὰ ἐσπεριδοειδῆ καὶ τὰ κλήμακτα. Καὶ ταῦτα μὲν γράφει ὁ κ. Du-puis, ἡμεῖς δὲ συμπληροῦντες τὰς ὀδηγίαις τούτου προσθέτομεν, ὅτι ὁ πυθμὴν τοῦ ἀν-θοδοχείου πρέπει νὰ ἐπιστραυθῇ διὰ θραυ-σμάτων ἐκ κεράμων ἢ κοινῶν λίθων πάχους 0,02—0,03 δις τοῦ ἔτους ἕκαστος δεν-δρῶλλον νὰ ποτίζεται διὰ διαλύσεως 20—30 δραμιῶν θειικοῦ σιδήρου (κοιν. βιτριόλι) εἰς 3—4 ὀκάδας ὕδατος κατὰ Φεβρουάριον νὰ ἐπαλείφονται κορμοὶ καὶ κλάδοι τοῦ δεν-δρῶλλου διὰ διαλύσεως πάλιν θειικοῦ σι-δήρου ἐκ 50 δραμιῶν εἰς μίαν ὀκταν ὕδα-τος, τῇ βοηθεία κοινῶ σπόγγου ἐμβαπτι-ζόμενοι εἰς τὴν διάλυσιν.

Εἰς ὅλην ταύτην τὴν πρωτότυπον ὀπω-ροκομίαν τοῦ κ. Dupuis, ἐν εἶναι τὸ δυ-σάρεστον, ὅτι δέν δίδει οὕτος ὀδηγίαις πρὸς ἀπόκρυσιν πάσης ἐπιδρομῆς τῶν μπεμπέ-δων, τῆς μπόνας, παραμάννας καὶ πάσης κουζίνας κατὰ τῶν ὀπωρῶν.

Εὐλόκαστορον I. Π. Σ.

Γελοῦσαν Σελήνην, Ἡράκλειον (Κοζῆτης). Τὸ «Α.Ο.Δ.Ο.» σὰς εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα κολακευτικὰ γράφετε δι' αὐτό. Ἰδιαιτέρως εὐχα-ριστίας εἰς τὸν φίλτατον «Μίνωα» καὶ τὸν πρόε-δρον τοῦ κ. Λαγουμιτζάκη.

κ. Σπ. Σαρωπίτην, Κόρινθον.—Αἱ λύσεις ἐλήφθησαν. Ἡ δὲ περὶ τῆς μᾶς ἐρωτήσε. ὀρθο-τάτη. Τοῦ λοιποῦ τὰς λύσεις νὰ μᾶς τὰς στέλ-λετε εἰς ἰδιαιτέρον φύλλον χάρτου σημειώοντες εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τὸν ἀριθμὸν τοῦ φύλλου τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. εἰς ὃ ἐδημοσιεύθησαν αἱ ἐρωτήσεις.

κ. Γεωρ. Σκοῦτερην, Βελιποπόλιν Κό-ρινθον.—Ἀπαντῶμεν ὡς βλέπετε ἀνωτέρω. Τί κοῖμα ὅμως ὅτι τὸ ἀνίγνωμα ἤκουσθη.

κ. Ν. Α. Λαμπρόπουλον, Γαργαλιάνους. Βλέπετε κατωτέρω.

Διαβολάκι, Τρίκαλα Θεσσαλίας.—Τὰ λαϊκά σας ἐλήφθησαν. Προσέξατε νὰ μᾶς στέλ-λετε τοιαῦτα μὴ δημοσιευθέντα ἄλλοτε εἰς τὸ Α.Ο.Δ.Ο., διότι ἄλλως εἶνε κόπος μάταιος.

κ. Γ. Μανούραν, Ἐνταῦθα.—Θὰ συμμορ-φωθῶμεν με' τὴν ἐπιθυμίαν σας.

κ. Ε. Ν. Νάτσιν, Ἐνταῦθα.—Ὁραία τὰ

Ο μόνος φίλος και σύντροφος των Ελλήνων του Έξωτερικού

Παρά δημοφώνους διαμένοντες εν Αιγύπτω έλάβονεν το άνωθι κάπρι - ποστάλ και το όποιον είνε μια εικονογραφημένη εκδήλωσης μεγάλης αγάπης προς το Α.Ο.Δ.Ο., μέσα εις το πλήθος των αναγνωσθέντων και θερμοών επιστολών, τας όποιους λαμβάνομεν καθ' έκαστην διά το περιοδικόν μας.

σταλέντα «Ηπειρωτικά Ψάματα» και ή ά δημοσιευθούν όλα.

κ. Θ. Π. Τ. εις... —Διά να γείνη εκείνο το όποιον μίς έρωτάτε, πρέπει να είνε κανείς ανεγνωρισμένος ποιητής. Αυτά είνε τα μόνα προσόντα και τίποτε άλλο.

κ. Ζ. Κρούπ, Θήδας. —Ευχαριστούμεν μετά τοσ Ρουτλάνδου δια τους... επαίνους.

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και μάλιστα εις το μετ'επόμενες.

κ. Γ. Βασιλόπουλον, Λαρίσιαν. —'Ελήθησαν αί λύσεις σας.

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα Παργαλιάνων. —Δημοσιεύομεν το έν :

Στους μαρτυρας της Ρωμουνίας

Γιατί χελιδονάκια μου φεύγετε τρομαγμένα : και τά φτερά σας έχετε πένθημα μαζεμένα :

μήπως χειμώνας πλάκωσε και πάτε μακρυνά, ή χάσατε το μέρος σας ποίχαστε τή φωλιά :

—'Τρέχομε και βιαζόμεθα να πάμ' σε μιά γκαλιά

γιατ' όρνεα μας κύνηγοϋν και άγρια πουλιά. Είχαμε χτίψη τής φωλιάς 'στού Δούναβη

—Μη κλαίτε χελιδόνια μου, ή μάννα δάς

να όβη ή μέρα ποϋ σφικτά μέσα 'στήν

κ. Η. Γουρζίν, Λευκάδα. —Μά αυτό άκριβώς θέλομε ν' αποσύνομε.

κ. Γεώρ. Θ. Κελεπούρην, Ένταϋθα. Τό δημοσιεύομεν.

Εις τους ένδόξως, ύπέρ τής μεγάλης Μακεδονικής Ιδέας πεδόντας

Ω. Ούρανέ. σκοτεινιάσε, ήλιε σκεπάσου.

Φεγγάρι μου, τή λάμπη σου. μέσα 'στά

Βουνά, περήφανα βουνά, κάμποι με τά

Μέσ'στη χαρά τής άνοιξης, μέσ'στά χλωρά

Και σύ, ω κΰμα ! π' έρχεσαι, να ξεπλω-

Ξερώνοντας αίμα και φωτιά, εκδιόκσι να

Ποϋ θα βροντίσ' ό ουρανός, ή γη θε να

κ' ή δόξα μας άγέροχη. γοργά θα φτερουγίση

κ' επάνω στ' άγιο χωμά της τό θρόνον της

κ. Α. Φίλιππαν, Λευκάδα. —Τά φύλλα ε-

κ. Άνε. Η. Μπούχλαν, Νέον Φάληρον.

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Θεόδ. Ζωϊόπουλον, Ναύπλιον. —Τό

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

να λυπηθής κατάκαρδα χωρίς ποτε να

διότι εις τή όραχι μου ύπεροτερον τής άμμου

κ. Η. Α. Παπουτόπουλον, Κυπαρισ-

κ. Γεράσιμον Τζανιτάτον, Έμπορον, Σά-

κ. Νικόλαον Ε. Τσεκούραν, Άργαλα-

κ. Κρόνον, Καρδίταν. —'Η λύσις ελήφθη

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο.

Ο Άνιστόρθτος ιστορικός πληροφορεί

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

διά τά ώραία «Λ α ι κ α» τά όποια στέλλει.

Επίσης ό κ. Γ. Μαδούρας ευχαριστεί τόν

κ. Η. Α. Παπουτόπουλον, Κυπαρισ-

κ. Γεράσιμον Τζανιτάτον, Έμπορον, Σά-

κ. Νικόλαον Ε. Τσεκούραν, Άργαλα-

κ. Κρόνον, Καρδίταν. —'Η λύσις ελήφθη

ΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ ΜΑΣ

Εκ των σταλειδών μέχρι σήμεραν ερωτή-

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

κ. Χ. Αναγνωστόπουλον, Βαθυλάκκωμα

κ. Α. Α. Α. Πάτρας. —Θά δημοσιευθί και

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ